

Studii Biblice
Trimestrul II / 2018

Pregătire pentru timpul sfârșitului

Cuprins:

<i>Studiul 1</i>	2
Conflictul cosmic.....	2
<i>Studiul 2</i>	6
Daniel și timpul sfârșitului.....	6
<i>Studiul 3</i>	10
Isus și cartea Apocalipsa.....	10
<i>Studiul 4</i>	14
Mântuirea și timpul sfârșitului.....	14
<i>Studiul 5</i>	18
Hristos în sanctuarul ceresc.....	18
<i>Studiul 6</i>	22
Încumetarea de a schimba Legea.....	22
<i>Studiul 7</i>	26
Mica Apocalipsă – Matei 24 și 25.....	26
<i>Studiul 8</i>	30
Închinați-vă Creatorului!.....	30
<i>Studiul 9</i>	34
Amăgirile din timpul sfârșitului.....	34
<i>Studiul 10</i>	38
Statele Unite și Babilonul.....	38
<i>Studiul 11</i>	42
Sigiliul lui Dumnezeu sau semnul fiarei.....	42
<i>Studiul 12</i>	46
Babilonul și Armagedonul.....	46
<i>Studiul 13</i>	50
Revenirea Domnului nostru Isus Hristos.....	50

31 martie - 6 aprilie

Conflictul cosmic

Textul de memorat: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 12:17)

Disputa cosmică denumită și „marea luptă” constituie perspectiva biblică asupra lumii și a vieții. Pe acest fundal se desfășoară drama lumii noastre și chiar a universului întreg. Păcatul, suferința, moartea, ridicarea și căderea națiunilor, răspândirea Evangheliei, evenimentele din zilele finale - toate au loc în acest context.

Săptămâna aceasta vom studia despre locurile în care s-a instaurat ea, apărând mai întâi, în mod misterios, în inima unei ființe desăvârșite, Lucifer, cel care și-a dus apoi rebeliunea pe pământ, prin căderea altor ființe desăvârșite, Adam și Eva. De atunci, marea luptă se desfășoară fără încetare și fiecare dintre noi ia parte la această dramă cosmică.

Vestea bună este că, în curând, se va termina și, mai mult chiar, se va încheia cu biruința totală a lui Hristos asupra lui Satana. Și vestea și mai bună este că noi toți putem fi părtași la victoria Sa, datorită lucrării împlinite de El pe cruce. În acest scop, Dumnezeu ne cheamă la credință și ascultare acum, când așteptăm să se împlinească tot ce ne-a promis Isus, a cărui revenire este certă.

Duminică, 1 aprilie – Căderea unei ființe desăvârșite

Din moment ce disputa cosmică constituie concepția-cadru a Bibliei despre lume și viață, se ridică o serie de întrebări. O întrebare importantă este: *Cum a început totul?* Dacă universul a fost creat de un Dumnezeu iubitor, atunci concluzia logică este că răul, violența și conflictul nu au existat inițial în cele create de El. Lupta trebuie să fi apărut separat de lucrarea Sa de la început și, în mod categoric, nu a fost rezultatul necesar al acesteia. Totuși ea este o realitate prezentă și noi toți participăm la ea.

1. Ce ne spun următoarele pasaje despre căderea lui Lucifer și despre apariția răului? Ezechiel 28:1,2,11-17; Isaia 14:12-14

Lucifer era o ființă desăvârșită care locuia în cer. Cum a apărut nelegiuirea în el, dacă trăia într-un asemenea mediu? Nu știm. Poate că de aceea vorbește Biblia despre „taina fărădelegii” (2 Tesaloniceni 2:7).

În afara realității voinței libere cu care Dumnezeu Și-a înzestrat toate ființele inteligente, nu există vreo altă explicație pentru căderea lui Lucifer. Ellen G. White face o afirmație profundă: „Este imposibil să explicăm originea păcatului și să găsim un motiv pentru existența lui. (...) Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate găsi niciun motiv. Este misterios, inexplicabil. A-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi vreo justificare sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie păcat.” (*Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 405)

Înlocuiește cuvântul „păcat” cu cuvântul „rău”, și declarația este la fel de valabilă: Este imposibil să explicăm originea răului și să găsim un motiv pentru existența lui. Răul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate găsi niciun motiv. Este misterios, inexplicabil. A-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi vreo justificare a existenței lui, ar înceta să mai fie rău.

Gândește-te la experiențele pe care le-ai avut în legătură cu liberul-arbitru. Ce putem face pentru a fi mai atenți atunci când luăm decizii și ne folosim liberul-arbitru?

Luni, 2 aprilie – Mai mult decât cunoștințe teoretice

Noi nu cunoaștem cauza apariției răului, dar știm din Scriptură că răul a apărut în inima lui Lucifer, în cer. În afară de detaliile fascinante pe care le primim în scrierile lui Ellen G. White (vezi, de exemplu, capitoul „Originea răului” din cartea *Tragedia veacurilor*), Scriptura nu ne dezvăluie prea multe despre cum a apărut răul în cer. Ne oferă totuși multe detalii despre cum a apărut pe pământ.

2. Ce declarații ne arată că Adam și Eva au avut partea lor de vină în cele întâmplate? Geneza 3:1-7

Realitatea tristă este că Eva avea cunoștință de porunca lui Dumnezeu pentru ei. Ea însăși a repetat-o: „Dumnezeu a zis: «Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți»” (Geneza 3:3). Din forma pe care o avem în Scriptură, porunca nu amintea nimic despre *atingerea* fructului, dar Eva știa adevărul că, dacă mânca din fruct, avea să moară.

Satana a lăsat-o să repete porunca, dar a contrazis-o clar și categoric: „Șarpele a zis femeii: «Hotărât că nu veți muri»” (Geneza 3:4).

Nici nu se putea o negare mai clară! La început, Satana a abordat-o pe Eva subtil, dar, din momentul în care a reușit să-i capteze atenția și a văzut că ea nu se opune, a contestat deschis porunca Domnului. Tragic este că Eva fusese prevenită. Nu putea pretinde că n-a știut. A știut!

Și, cu toate că a știut, tot a săvârșit răul. Cunoașterea n-a fost suficientă pentru a o feri de păcat (nici pe Adam, care a știut și el adevărul) în acel mediu desăvârșit din Eden. Atunci să nu ne amăgim cu gândul că, pentru a fi mântuiți, cunoașterea ne-ar fi suficientă. Da, noi știm ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu. Însă, pe lângă cunoaștere, avem nevoie și de atitudinea de *ascultare*.

Dumnezeu a spus ceva, Satana a spus cu totul altceva. În ciuda cunoștințelor pe care le aveau, Adam și Eva au ales să asculte de vorbele lui Satana. Gândește-te cât de puțin s-a schimbat situația de-a lungul mileniilor. Cum ne putem feri de greșeala lor?

Marți, 3 aprilie – Război în cer și pe pământ

Căderea primilor noștri părinți a azvârlit lumea în păcat, nenorocire și moarte. Se poate ca oamenii să nu fie de acord în ce privește cauzele imediate și cei vinovați, dar cine poate nega dezordinea, violența, frământările și luptele care ne afectează pe toți, aici?

Vorbim despre o dispută *cosmică*, un conflict *cosmic* și e adevărat. Dar, deși la origine conflictul este cosmic, el se desfășoară și aici, pe pământ. O mare parte din istoria biblică - de la căderea din Eden și până la evenimentele finale, premergătoare venirii lui Isus - este o expunere a acestei mari lupte. Noi trăim în vârtoarea ei. Cuvântul lui Dumnezeu ne explică ce se petrece în spatele ei și, mai important decât atât, cum se va încheia.

3. Ce lupte sunt descrise ca având loc în cer și pe pământ? Apocalipsa 12:1-17

Este vorba aici despre un război în cer și despre lupte care au loc pe pământ. Cel dintâi este dus între balaur (Satana, Apocalipsa 12:7-9) și Mihail (semnificația ebraică: „Cine este ca Dumnezeu?”). Rebelul Lucifer, devenit cunoscut sub numele de Satana (Adversarul), nu este decât o ființă creată care luptă împotriva Creatorului veșnic, Isus (Evrei 1:1,2; Ioan 1:1-4).

Lucifer s-a răsculat împotriva Făcătorului Său. Marea luptă nu este un duel între niște zei rivali, ci este răzvrătirea unei *creaturi* împotriva *Creatorului* ei și manifestarea acelei răzvrătiri prin atacarea lucrurilor și ființelor create.

După ce a fost înfrânt în războiul din cer împotriva lui Hristos, Satana a căutat să-L distrugă aici, pe pământ, imediat după nașterea Sa ca om (Apocalipsa 12:4). Fiind învins și de data aceea și suferind un nou eșec în pustie, iar mai apoi o înfrângere ireversibilă la cruce, el a pornit război împotriva poporului lui Dumnezeu. Războiul acesta s-a desfășurat în cea mai mare parte a istoriei creștinismului (vers. 6,14-16) și va continua până la sfârșit (vers. 7), când Satana va fi iarăși înfrânt, la a doua venire a lui Isus.

Ce speranță găsim în Apocalipsa 12:10-12, în ciuda conflictelor descrise în textele anterioare?

Miercuri, 4 aprilie – Cu voi până la sfârșit

Apocalipsa a prevestit persecuția cu care avea să se confrunte poporul lui Dumnezeu o perioadă considerabilă din istoria bisericii. Cele o mie două sute șazeci de zile profetice (Apocalipsa 12:6,14) semnifică o mie două sute șazeci de ani de prigonire.

„Aceste persecuții, care au început sub domnia lui Nero, cam în timpul martirajului lui Pavel, au continuat vreme de secole cu o furie mai mare sau mai mică. Creștinii erau acuzați în mod fals de crimele cele mai odioase și erau considerați pe nedrept cauza unor mari calamități - foamete, epidemii și cutremure. Deoarece deveniseră obiectul urii și al suspiciunii generale, informatorii, de dragul câștigului, erau gata să-i acuze pe nevinovați. Au fost condamnați ca răzvrățiți împotriva imperiului, ca dușmani ai religiei și ca plagă pentru societate. Mulți au fost aruncați fiarelor sau arși de vii în amfiteatre.” (*Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 31)

De asemenea, a prevestit că femeia (biserica) avea să fugă în pustie (Apocalipsa 12:6). Și spune că femeii aveau să-i fie date două aripi de vultur. Imaginea aceasta transmite ideea zborului către un loc unde putea primi ajutor. În pustie, avea să fie ferită, iar șarpele (Satana) nu avea să ajungă la ea (Apocalipsa 12:14). Dumnezeu Și-a păstrat o rămășiță în toate perioadele istoriei, chiar și în timpul persecuțiilor majore, și va avea o rămășiță și în timpul sfârșitului.

4. Vorbind despre pericolele din zilele din urmă, ce făgăduință a făcut Hristos? Cum împăcăm această frumoasă făgăduință cu realitatea numărului mare de martiri creștini? Matei 28:20; Romani 8:31-39; Matei 10:28

Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu. Hristos este cu noi permanent și va fi cu noi până la sfârșit, dar aceasta nu înseamnă că suntem scutiți de durere, de suferință, de încercări sau de moarte. El nu ne-a promis așa ceva niciodată. Însă, în astfel de încercări, avem speranța că El este cu noi și că vom trăi veșnic în cerul nou și pe pământul nou. Avem certitudinea pe care o avea Pavel: „De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:8). Cei care iubesc venirea Lui pot cere împlinirea acestei făgăduințe.

Joi, 5 aprilie – Legea și Evanghelia

Numele pe care îl purtăm, adventiști de ziua a șaptea, spune foarte multe despre credința noastră. Cuvântul „adventiști” face referire la credința noastră în a doua venire a lui Isus, un adevăr care există datorită morții Sale ispășitoare la prima Sa venire. „Ziua a șaptea” este Sabatul și se referă în mod direct la credința noastră în necesitatea respectării poruncii a patra, iar în mod indirect la păzirea tuturor Celor Zece Porunci. Numele nostru reflectă, așadar, două componente esențiale și inseparabile ale adevărului prezent: Legea și Evanghelia.

5. Care este relația dintre Lege și Evanghelie? Ieremia 44:23; Romani 3:20-26; Romani 7:7

Evanghelia este vestea bună că, prin credința în lucrarea îndeplinită de Hristos pentru noi la cruce, putem primi iertare pentru păcatele noastre, pentru încălcarea Legii lui Dumnezeu. De asemenea, este vestea bună că putem primi puterea de a asculta de toată Legea Sa.

În zilele de la sfârșit, când marea luptă se intensifică, poporul lui Dumnezeu este identificat prin acest element aparte al păzirii Legii.

6. Cum exprimă Apocalipsa 14:12 legătura dintre Lege și Evanghelie?

Noi credem în necesitatea ascultării de Legea lui Dumnezeu. Cum le putem arăta altora că ascultarea de Lege nu înseamnă legalism, ci este rodul firesc al iubirii pentru Dumnezeu și al mântuirii? Ce ajutor ne oferă textele din Deuteronomul 11:1 și 1 Ioan 5:3?

Vineri, 6 aprilie – Un gând de încheiere

Citește Apocalipsa 12:9-12 și din Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. „De ce a fost îngăduit păcatul?”.

„Atâta vreme cât toate ființele create au recunoscut ascultarea iubirii, în tot universul lui Dumnezeu a existat o desăvârșită armonie. Bucuria oștilor cerești era aceea de a aduce la îndeplinire planurile Creatorului lor. Ele își găseau plăcere în a reflecta slava Sa și a-I aduce laudă. Iar în timp ce iubirea față de Dumnezeu era supremă, iubirea unuia față de celălalt era plină de încredere și neegoistă. Nu exista nicio notă discordantă care să tulbure armonia cerească. Dar, în această atmosferă fericită, s-a produs o schimbare. A fost cineva care a pervertit libertatea pe care Dumnezeu le-o acordase ființelor pe care le crease. Păcatul a început în acela care, după Hristos, fusese foarte mult onorat de Dumnezeu.” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, ed. 2015, p. 21)

Observă expresia sugestivă „ascultarea iubirii”. Ea arată că iubirea conduce la ascultare, la credincioșie. Soțul care își iubește soția își dovedește dragostea prin fidelitate. Îngerii și-au dovedit iubirea prin devotament. La fel ne-o putem dovedi și noi.

BIBLIA ȘI CARTEA *ISTORIA MÂNTUIRII* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Luca 13-19

1. Cine l-a(u) sfătuit pe Isus să plece, ca să se protejeze de amenințarea lui Irod?
2. Ce atitudine este o urâciune înaintea lui Dumnezeu?
3. După care afirmație a lui Isus l-au cerut apostolii să le mărească credința?
4. Ce făcea norodul cu vorbele care ieșeau de pe buzele lui Isus?

Istoria mântuirii, capitolul 6

5. Până la a câta generație le-a povestit Adam copiilor și nepoților săi despre Eden și despre istoria tristă a căderii sale?

7 aprilie - 13 aprilie

Daniel și timpul sfârșitului

Textul de memorat: „Împăratul a vorbit lui Daniel și a zis: «Cu adevărat, Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și Domnul împăraților, și El descoperă tainele, fiindcă ai putut să descoperi taina aceasta!»” (Daniel 2:47)

Domnul a avut planuri mari cu poporul Israel de odinioară: „îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt” (Exodul 19:6). Acest neam sfânt, această împărăție de preoți avea sarcina de a da lumii mărturie că Domnul este singurul Dumnezeu (vezi Isaia 43:10,12). Din nefericire însă, el nu și-a împlinit chemarea sacră și a ajuns rob în Babilon.

Însă, în ciuda dezastrului adus de robia aceasta, Dumnezeu a putut să-și facă martori chiar din unii dintre iudeii luați robi la Babilon. Prin Daniel și cei trei prieteni ai lui, El a realizat, într-o anumită măsură, desigur, ceea ce nu reușise să facă prin Israel și Iuda. Într-un anumit sens, acești bărbați au arătat cum ar fi trebuit să fie și ce ar fi trebuit să facă Israel ca popor.

Da, este adevărat că ei au trăit într-o cu totul altă epocă. Dar unele calități ale lor ne pot servi drept model acum, în timpul sfârșitului, când suntem chemați, ca popor, să fim martorii lui Dumnezeu într-o lume care, la fel ca lumea de atunci, nu-L cunoaște. Ce lecții putem desprinde din viața lor?

Duminică, 8 aprilie – Credincioși în cele mai mici lucruri

Domnul Isus a spus: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari” (Luca 16:10). Problema nu este că lucrurile cele mai mici ar fi importante în ele însele, pentru că nu sunt; de aceea se cheamă „cele mai mici”. După cum știm, fie din proprie experiență, fie din exemplul altora (fie din ambele), problema este că primul compromis conduce la un al doilea compromis și apoi la al treilea și tot așa, până când se ajunge la compromis „și în cele mari”.

Cu acest gând în minte, să trecem la studiul experiențelor lui Daniel și ale prietenilor lui, robi în Babilon, așa cum sunt prezentate în capitolul 1.

1. Ce ne spune poziția adoptată de Daniel, Hanania, Mișael și Azaria despre rolul pe care ar fi trebuit să-l aibă poporul Israel în lume? Daniel 1:8,11-15; Deuteronomul 4:6-8; Zaharia 8:23

Textul nu asociază în mod direct alimentația lor cu faptul că erau „de zece ori mai destoinici” în „înțelepciune și pricepere” (Daniel 1:20) decât toți ceilalți, dar legătura există totuși în pasaj. În capitol se mai spune și că Dumnezeu le-a dat înțelepciune și pricepere. Altfel spus, Dumnezeu a putut să lucreze prin ei fiindcă ei l-au fost credincioși când au refuzat să mănânce hrana necurată din Babilon. Ei au ascultat și El le-a binecuvântat ascultarea. N-ar fi putut Dumnezeu să lucreze la fel prin poporul Israel din vechime, dacă el ar fi fost credincios legământului cu tot atâta zel ca acești patru tineri? Desigur că ar fi putut. Și va lucra la fel prin noi, cei care trăim în zilele finale, dacă îi suntem credincioși.

Ca biserică, am primit multă lumină și mult adevăr și este necesar să ne întrebăm: Am fost noi credincioși și ascultători? În același timp, cum putem lua poziție individual ca să fim martori puternici pentru Dumnezeu?

Luni, 9 aprilie – Smerenia lui Daniel

Capitolul 2 din cartea Daniel i-a ajutat pe nenumărați oameni să creadă în Dumnezeul Bibliei. El prezintă o puternică dovadă rațională nu atât despre existența lui Dumnezeu, cât, mai ales, despre preștiința Sa.

2. Citește Daniel 2. Ce dovezi avem în acest capitol despre existența lui Dumnezeu? Cum este posibil ca un om care a trăit în urmă cu mai bine de două mii cinci sute de ani să descrie cu atâta acuratețe situația din Europa de acum (vers. 40-43), dacă nu prin revelație divină?

Daniel I-a atribuit lui Dumnezeu în mod deschis și fără sfială meritul pentru descoperirea și interpretarea visului. Ce simplu ar fi fost să-și asume înțelepciunea și capacitatea aceasta, mai ales că îi fuseseră deja recunoscute! Însă el știa că adevărul era altul. Rugăciunile sale și ale prietenilor (vers. 17-23) dovedeau dependența lor totală de Dumnezeu. Fără El, ar fi murit și ei odată cu ceilalți înțelepți.

Daniel a subliniat înaintea împăratului ideea că niciunul dintre înțelepții, vrăjitorii și magii lui nu reușiseră să-i spună ce visase, dar că Dumnezeu cerului are puterea de a descoperi tainele, fiindcă El este singurul Dumnezeu adevărat.

În smerenia și dependența lui de Dumnezeu, Daniel a reușit astfel să fie un martor puternic. Și dacă el a avut nevoie de smerenie atunci, cu cât mai mult avem noi nevoie de smerenie astăzi! El nu cunoștea planul de mântuire atât de bine cum îl cunoaștem noi. Dacă există un lucru care ar trebui să ne păstreze smeriți, atunci acela este cunoașterea efectelor jertfei Domnului Isus pe cruce.

Ce ar trebui să ne învețe jertfa Domnului Isus despre smerenie? Ce ne spune ea nu numai despre păcătoșenia noastră, ci și despre dependența noastră totală de Dumnezeu pentru mântuire? Care ar fi soarta ta dacă nu ar exista jertfa Sa? Vezi Galateni 6:14.

Marti, 10 aprilie – Chipul de aur

Cercetătorii Bibliei au remarcat relația dintre Daniel 3 - experiența celor trei tineri evrei în valea Dura - și Apocalipsa 13 - descrierea persecuției cu care s-a confruntat poporul lui Dumnezeu în trecut și se va confrunța în zilele din urmă.

3. Ce asemănări există între Daniel 3:1-6 și Apocalipsa 13:11-15?

În ambele capitole, închinarea ocupă locul central și este vorba despre o închinare impusă cu forța. Forțele politice aflate la cârmă cer închinarea datorată lui Dumnezeu.

4. Citește Daniel 3:13-18. Ce concluzii putem trage de aici cu privire la situațiile cu care ne vom confrunța în zilele din urmă, dar și cu privire la modul în care ar trebui să le înfruntăm?

Nebucadnețar, cel mai puternic conducător de pe pământ, a râs de acești tineri și de Dumnezeul lor, spunând: „Care este dumnezeul acela care vă va scoate din mâna mea?” Dar a aflat în scurt timp cine era Dumnezeu, pentru că a declarat mai târziu: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!” (vers. 28).

După minunea la care a fost martor, Nebucadnețar a avut convingerea că Dumnezeul acestor tineri este deosebit.

Să presupunem că tinerii aceștia nu ar fi fost scăpați de flăcări, posibilitate pe care ei au luat-o în calcul de altfel (vers. 18). Ce motiv ar mai fi avut să nu se supună poruncii împăratului? Experiența lor este o mărturie clară despre credința lor și despre dispoziția lor de a-și apăra convingerile, indiferent de consecințe.

Ce motive avem să credem că vom rămâne credincioși în zilele din urmă, când se va pune problema închinării? Dacă nu suntem credincioși acum în „cele mai mici lucruri”, ce motive avem să credem că vom fi credincioși într-o situație atât de importantă precum criza finală?

Miercuri, 11 aprilie – Convertirea neamurilor

Capitolul 3 din Daniel s-a încheiat cu declarația lui Nebucadnețar, care recunoaște existența și puterea Dumnezeului adevărat. Însă recunoașterea aceasta nu echivalează cu experiența nașterii din nou despre care Isus a spus că este esențială pentru mântuire (vezi Ioan 3:7). Și, după cum observăm în capitolul următor, Nebucadnețar nu era nici pe departe un om convertit.

5. Care era problema acestui om? Daniel 4:30

Până la finalul capitolului, Nebucadnețar a învățat, în urma unei experiențe dureroase, că Dumnezeu are toată puterea și că, fără Dumnezeu, el nu era nimic.

„Monarhul, atât de mândru odinioară, a devenit copilul umil al lui Dumnezeu; conducătorul tiran și arogant a devenit un împărat înțelept și îndurător. Acela care îl sfidase și îl hulise pe Dumnezeul cerului a recunoscut acum puterea Celui Preaînalt și, cu seriozitate, a căutat să promoveze temerea de Iehova și fericirea supușilor lui. Sub mustrarea Aceluia care este împăratul împăraților și Domnul domnilor, Nebucadnețar a învățat, în cele din urmă, lecția pe care toți conducătorii trebuie să o învețe, și anume că adevărata măreție constă într-o bunătate adevărată. El L-a recunoscut pe Iehova ca Dumnezeul cel viu...” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, ed. 2011, p. 361)

6. Ce adevăruri despre Dumnezeu exprimă Nebucadnețar? Daniel 4:35?

Daniel 4 se încheie cu recunoașterea de către un păgân a autorității, stăpânirii și puterii Dumnezeului „evreilor”. Dintr-un anumit punct de vedere, scena aceasta prefigurează evenimentele din biserica timpurie, când, în urma mărturiei date de iudei și prin puterea lui Dumnezeu, păgânii au aflat adevărul despre Domnul și au început să proclame acest adevăr în lume.

Citește Ioan 3:7. Când ne gândim la evenimentele din zilele sfârșitului, primele subiecte care ne vin de obicei în minte sunt decretul de moarte, închinarea și persecuția. Care este însă cel mai bun mod de a ne pregăti pentru timpul sfârșitului, potrivit declarației Domnului Isus din acest text?

Joi, 12 aprilie – Credințioșia lui Daniel

7. Citește Daniel 6 și apoi răspunde la următoarele întrebări:

- Ce ni se spune despre caracterul lui Daniel? Ce lecții putem desprinde de aici despre cum ar trebui să fim noi găsiți la o analiză minuțioasă?
- Ce incidente din acest capitol ne trimit cu gândul la evenimentele finale descrise în Apocalipsa 13:4,8,11-17?
- Pune-te în locul lui Daniel. Ce scuze ar fi putut aduce ca să evite rugăciunea și să scape de pedeapsă?
- De ce crezi că a continuat totuși să se roage ca de obicei, deși ar fi putut să abandoneze rugăciunea o vreme?
- Ce afirmație a împăratului Darius dovedește că el știa câte ceva despre puterea Dumnezeului lui Daniel și înainte de a-l arunca în groapa leilor? Ce dovezi avem că Daniel îi dăduse deja mărturie despre Dumnezeul căruia îi slujea și I se închina?

Vineri, 13 aprilie – Un gând de încheiere

„Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei lumii, prorociile raportate de Daniel cer atenția noastră deosebită, deoarece se referă chiar la timpul în care trăim. Împreună cu ele trebuie unite învățăturile din ultima carte a Scripturilor Noului Testament. Satana i-a făcut pe mulți să creadă că părțile profetice ale cărților lui Daniel și Ioan, descoperitorul, nu pot fi înțelese. Dar făgăduința este lămurită - o binecuvântare deosebită va însoți studierea acestor prorocii. «Cei înțelepți vor înțelege» s-a spus despre vedeniile lui Daniel care urmau să fie desigilate în zilele de pe urmă; iar despre descoperirea dată de Hristos slujitorului Său Ioan, pentru călăuzirea poporului lui Dumnezeu prin toate veacurile, făgăduința este: «Ferice de cine citește și de cei ce

ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea!»” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, ed. 2011, pp. 377-378)

De obicei, când studiem cartea Daniel ne ocupăm de ridicarea și căderea națiunilor, de judecată și eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu din strâmtoare. Totuși cartea lui Daniel ne învață, prin exemple concrete, și cum să ne pregătim personal pentru încercări și persecuție. Exemplele acestea conțin idei importante pentru credincioșii din zilele din urmă. Sigur că este important să știm despre „semnul fiarei”, „timpul strâmtorării” și persecuția apropiată, însă, dacă nu avem experiența necesară cu Dumnezeu, aceste cunoștințe nu vor ajuta decât la condamnarea noastră. Mai presus de toate, avem nevoie de experiența nașterii din nou pe care Daniel, prietenii lui și chiar Nebucadnețar însuși au avut-o.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Luca 20 - Ioan 2

1. Cum a explicat Mântuitorul prinderea Sa pe ascuns, nu „în toate zilele” cât fusese prezent în templu?
2. În ce situație a folosit Isus metafora „copacului verde” și a „celui uscat”?
3. Ce vorbe rostite de Ioan Botezătorul i-au determinat pe primii doi ucenici să meargă după Isus?
4. De ce nu avea Isus încredere în cei care au crezut în El la Ierusalim?

Istoria mântuirii, capitolul 7

5. Ce subiect îl tulbura pe Enoh?

14 aprilie – 20 aprilie

Isus și cartea Apocalipsa

Textul de memorat: „*Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.*” (Apocalipsa 3:21)

Chiar și la o citire rapidă a Noului Testament, putem remarca o realitate fundamentală: Noul Testament este legat în mod direct de Vechiul Testament. Evangheliile și epistolele fie fac referire la evenimente din Vechiul Testament, fie citează direct sau indirect din el. De asemenea, Isus, când a vorbit despre El și despre lucrarea Sa, a subliniat că trebuiau să se împlinescă Scripturile (vezi Matei 26:54,56; Marcu 14:49; Ioan 13:18; 17:12).

Lucrul acesta este valabil și cu privire la cartea Apocalipsa. Nu o putem înțelege dacă nu cunoaștem Vechiul Testament, în special cartea lui Daniel. De aceea le studiem de obicei împreună.

Un aspect deloc de neglijat este acela că referințele la Vechiul Testament din cartea Apocalipsa, luate împreună cu restul cărții, ni-L descoperă pe Isus. Tema ei principală este Isus, cine este El, ce a făcut El pentru poporul Său și ce va face El pentru noi în timpul sfârșitului. De aceea, dacă vom respecta tema ei, orice discuție despre evenimentele din zilele finale îl va avea în prim-plan pe El. În studiul de săptămâna aceasta, vom vedea cum ni-L prezintă cartea Apocalipsa.

Duminică, 15 aprilie – Structura cărții Apocalipsa

Unul dintre punctele comune ale cărților Daniel și Apocalipsa este organizarea în două mari părți: cea istorică și cea escatologică (despre evenimentele din timpul sfârșitului). Relația dintre aceste două părți este foarte strânsă în ambele scrieri. Evenimentele istorice pot fi considerate niște proiecții, la scară redusă, ale evenimentelor globale din zilele finale. Când studiem evenimentele din istoria Vechiului Testament, ne putem face o idee despre ce se va întâmpla în zilele noastre și mai departe. Principiul acesta se regăsește totuși și în afara cărților Daniel și Apocalipsa.

1. Ce exemplu dat de Pavel ilustrează principiul discutat mai sus? 1 Corinteni 10:1-11

După cum aminteam în studiul anterior, unele relatări din Daniel (Daniel 3:6,15,27; 6:6-9,21,22) prezintă evenimente dintr-o anumită perioadă și dintr-o anumită zonă a lumii care reflectă, până la un punct, evenimentele din timpul sfârșitului descrise în Apocalipsa. Când studiem aceste relatări, reușim să ne formăm o idee despre încercările cu care se va confrunta poporul lui Dumnezeu la sfârșit, la scară mai mare. Dar poate că ideea cea mai importantă este asigurarea eliberării din tot ce avem de îndurat pe pământul acesta. Dintre multele promisiuni pe care ni le dă cartea Apocalipsa, cea mai semnificativă este cea a biruinței celor credincioși.

Cu mici excepții, partea istorică din Apocalipsa este formată din capitolele 1-11, iar partea despre timpul sfârșitului, din capitolele 13-22.

2. Unde ar trebui plasată în timp Apocalipsa 12:1-17 (în trecut sau în viitor) și de ce?

Capitolul acesta aparține ambelor părți. De ce? Pentru că prezintă conflicte trecute - expulzarea din cer a lui Satana (Apocalipsa 12:7-9), atacarea de către Satana a Pruncului Isus (Apocalipsa 12:4) și persecutarea bisericii în secolele următoare ale istoriei creștine (Apocalipsa 12:14-16) - și apoi atacul desfășurat de Satana împotriva rămășiței din timpul sfârșitului (Apocalipsa 12:17).

Se spune că lecția pe care ne-o dă istoria este aceea că nu ne însușim niciodată lecțiile ei. Oamenii repetă greșelile înaintașilor lor. Ce putem face pentru a evita aceste greșeli?

Luni, 16 aprilie – Imagini ale lui Isus

3. Citește textele de mai jos care conțin diverse nume ale lui Isus și unele descrieri ale Lui și ale faptelor Sale trecute, prezente sau viitoare. Ce ne descoperă ele despre Isus? Apocalipsa 1:5; Apocalipsa 1:18; Apocalipsa 5:8,9; Apocalipsa 19:11-15; Apocalipsa 21:6

Acestea sunt doar câteva texte din Apocalipsa care ni-L descriu pe Isus în diferitele Sale roluri și funcții. El este Mielul, o referire la prima Sa venire, când S-a dat ca jertfă pentru păcatele noastre:

„Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat, căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit” (1 Corinteni 5:7). De asemenea, El este Acela care a „fost mort” și care este „viu în vecii vecilor” (Apocalipsa 1:18), o referire la moartea și învierea Sa. „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze a treia zi dintre cei morți” (Luca 24:46). Iar în Apocalipsa 19:11-15 este înfățișat în rolul de la a doua Sa venire, când Se va întoarce cu putere, slavă și judecată. „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi, și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui” (Matei 16:27).

Cum ne putem forma obiceiul de a așeza viața, moartea, învierea și revenirea lui Isus în centrul existenței noastre și la baza deciziilor morale pe care le luam?

Marți, 17 aprilie – Motivul sanctuarului în Apocalipsa

Pe lângă organizarea pe două părți majore, Apocalipsa mai este construită și în jurul temei sanctuarului evreiesc. Motivul sanctuarului se regăsește în ambele părți.

Când intra cineva în sanctuarul de pe pământ, ajungea mai întâi în curte, la altarul pentru arderile-de-tot, unde erau înjunghiate animalele. După moartea animalului, un simbol al jertfei Domnului Hristos, preotul intra în prima încăpere a sanctuarului, unde îndeplinea o slujbă care ilustra lucrarea îndeplinită de Isus în sanctuarul ceresc după înălțarea Sa. Prezența Sa în mijlocul sfeșnicilor reprezintă această lucrare a Sa (Apocalipsa 1:13).

4. Ce reprezintă ușa deschisă? Unde are loc această scenă? Apocalipsa 4:1,2

După înălțarea Sa la cer, Hristos a fost primit în Locul Sfânt din templul ceresc prin această ușă deschisă. Când apare pentru prima oară în cartea Apocalipsa, El stă în mijlocul sfeșnicilor din prima încăpere din sanctuarul ceresc (vezi Apocalipsa 1:10-18).

5. Ce semnifică faptul că, în momentul în care templul din cer a fost deschis, Ioan putea vedea chivotul legământului, care, în sanctuarul pământesc, se afla în a doua încăpere? Apocalipsa 11:19; Leviticul 16:12-14

Imaginea chivotului legământului din sanctuarul ceresc este o referire indiscutabilă la Locul Preasfânt, a doua încăpere. În cartea Apocalipsa, găsim nu numai slujirea lui Isus în ambele etape, simbolizate prin slujbele diferite care se aduceau în cele două încăperi ale sanctuarului pământesc, ci și adevărul esențial și încurajator că evenimentele din cer se împletesc cu cele de pe pământ. În ciuda încercărilor din trecut și din timpul sfârșitului descrise în cartea Apocalipsa, putem avea asigurarea că „tot cerul este angajat în lucrarea de pregătire a unui popor care să stea în picioare în ziua Domnului. Legătura dintre cer și pământ pare foarte strânsă.” (Ellen G. White, *My Life Today*, p. 307)

Miercuri, 18 aprilie – Hristos în Apocalipsa (1)

Toate elementele cărții Apocalipsa, de la structură până la conținut, au un singur scop: să-L descopere pe Isus Hristos.

De aceea se începe cu cuvintele: „Descoperirea lui Isus Hristos” (*Apocalypsis Iesou Christou*). Expresia aceasta este interpretată în două moduri principale: (1) „descoperirea de la Isus Hristos” și (2) „descoperirea despre Isus Hristos” (Apocalipsa 1:2). Mențiunea că este o „descoperire” înlătură ideea că Apocalipsa ar fi o carte încifrată.

Altminteri, de ce ar mai fi inclus Domnul cartea aceasta în Biblie, dacă n-ar fi dorit să fie înțeleasă de cititorii ei?

6. Ce ne învață despre Isus pasajul din Apocalipsa 1:1-8?

În Apocalipsa, Hristos este prezentat sub titlurile „Domnul împăraților pământului” (Apocalipsa 1:5), iar spre sfârșitul cărții, „împăratul împăraților” (Apocalipsa 19:16). Ele ne dau asigurarea că Domnul și Mântuitorul nostru este la cârma evenimentelor, în ciuda haosului și confuziei de pe pământ.

În Apocalipsa 1:5, găsim o referire clară la Hristos ca Răscumpărător. Declarația că El „ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său” indică spre moartea Sa ispășitoare pe cruce. El nu numai că ne socotește neprihăniți, ci ne și sfințește (1 Corinteni 6:11). În textele de acest tip găsim asigurarea mântuirii, a faptului că El ne spală de păcate, nu noi.

7. Ce ne învață despre Isus Apocalipsa 1:7?

În miezul credinței creștine se află făgăduința revenirii lui Hristos pe nori. Evenimentul acesta va fi literal, va fi vizibil pentru toți oamenii, va pune punct suferinței, haosului și degradării o dată pentru totdeauna și va aduce împlinirea făgăduințelor veșniciei.

Ce ne învață despre Isus Apocalipsa 1:8? Ce imagini ale lui Isus ne inspiră curaj și speranță în încercările prin care trecem acum?

Joi, 19 aprilie – Hristos în Apocalipsa (2)

8. Ce declară Isus despre Sine în Apocalipsa 1:11,17,18?

În aceste versete, Isus este înfățișat stând în picioare între șapte sfeșnice de aur. Ioan a fost atât de copleșit de descoperirea Sa în acest rol, încât a căzut la picioarele Lui ca mort. Dar Isus, Domnul oricărei mângâieri, i-a spus să nu se teamă și a declarat că El este Cel dintâi și Cel de pe urmă, Alfa și Omega - referiri la existența Sa eternă ca Dumnezeu. După aceea, i-a amintit despre moartea și învierea Sa și despre speranța pe care o aduce învierea. Și a declarat că El ține „cheile morții și ale Locuinței morților”, repetând, practic, ce i-a spus Martei după moartea fratelui ei: „Eu sunt învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11:25,26).

În ambele situații, Isus ne îndreaptă gândul către speranța învierii, marele apogeu al credinței creștine. Fără această speranță, ce rost ar mai avea toate celelalte așteptări ale noastre?

9. Ce alte învățături despre Isus găsim în Apocalipsa 22:7,12,13?

„Hristos Isus este Alfa și Omega, Geneza din Vechiul Testament și Apocalipsa din Noul Testament. Ambele se întâlnesc în Hristos. Adam și Dumnezeu sunt împăcați prin ascultarea celui de-al doilea Adam, care a împlinit lucrarea de biruire a ispitelor lui Satana și de răscumpărare a eșecului și a căderii rușinoase a lui Adam.” (Comentariile lui Ellen G. White, *CBAZȘ*, vol. 6, pp. 1092-1093)

Da, Isus este începutul și sfârșitul. El ne-a creat la început și, la sfârșit, la venirea Sa, El ne va da trupuri noi.

De la primul și până la ultimul ei verset, pe măsură ce ne prezintă evenimentele istorice, dar mai ales evenimentele din timpul sfârșitului, cartea Apocalipsa rămâne permanent *Descoperirea lui Isus Hristos*. De aceea, studiul nostru despre evenimentele finale trebuie să îl aibă în centru pe Isus Hristos.

Ce putem face zilnic pentru a-L păstra pe Isus în centrul vieții noastre?

Vineri, 20 aprilie – Un gând de încheiere

„În Apocalipsa, sunt zugrăvite lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Însuși numele dat paginilor ei inspirate - «Apocalipsa (Descoperirea)» - contrazice declarația că ar fi o carte sigilată. O descoperire este ceva ce este dat pe față. Domnul Isus însuși i-a dezvăluit servului Său tainele cuprinse în această carte și planul Său este ca ele să fie deschise cercetării tuturor. Adevărurile ei sunt adresate acelor care trăiesc în ultimele zile ale istoriei pământului, precum și celor din zilele lui Ioan. Unele dintre scenele descrise în această profecție sunt în trecut, altele au loc acum; unele ne aduc în atenție încheierea mării lupte dintre puterile întunericului și Prințul cerului, iar altele descoperă triumful și bucuria celui răscumpărat pe pământul înnoit.” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 430)

Textele din introducerea și din finalul cărții Apocalipsa pe care le-am studiat săptămâna aceasta ne arată că subiectul ei principal este Domnul Isus. Ea ne ajută să-L cunoaștem mai bine chiar și prin referirile la evenimentele istorice din Vechiul Testament. Alte descrieri ale Sale vei găsi în Apocalipsa 3:14; 5:5,6; 7:14; 19:11-16. Când punem cap la cap toate aceste texte, obținem o imagine impresionantă a lui Isus și ne dăm seama cât de important ar trebui să fie El pentru urmașii Săi!

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ioan 3-9

1. Despre cine scrie Ioan că mărturisește ce a văzut și auzit, și totuși nimeni nu primește mărturia lui?
2. De ce se spune că Isus nu voia să stea în Iudeea?
3. Cine a(u) afirmat că din Galileea nu s-a ridicat niciun proroc?
4. Ce motivație avea la bază hotărârea iudeilor de a exclude pe cineva din sinagogă?

Istoria mântuirii, capitolul 8

5. Ce lucru mișcător au făcut animalele expuse intemperiilor potopului?

21 aprilie - 27 aprilie

Mântuirea și timpul sfârșitului

Textul de memorat: „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4:10)

O diferență majoră interesantă între creștinism și celelalte religii este faptul că, în acestea din urmă, accentul cade preponderent pe învățăturile fondatorilor lor și nu pe faptele făcute de aceștia pentru ele. Și aceasta deoarece faptele de acest tip, chiar dacă au existat, nu au rol mântuitor. Fondatorii n-au putut decât să-i învețe pe adeptii lor o cale prin care se puteau „mântui” singuri.

Însă creștinii nu subliniază doar ce i-a învățat Isus, ci și ce a făcut El, fiindcă ce a făcut El constituie singura cale prin care suntem mântuiți. Întruparea Sa ca om (Romani 8:3), moartea Sa pe cruce (Romani 5:8), învierea Sa (1 Petru 1:3) și lucrarea Sa din cer (Evrei 7:25) - doar acestea ne mântuiesc. Eforturile noastre nu au niciun merit. „Dacă ați aduna tot ce este bun, sfânt, nobil și demn de primit la un om și apoi l-ați prezenta îngerilor lui Dumnezeu ca fiind o contribuție la mântuirea omului sau un merit, propunerea ar fi respinsă ca trădare.” (Ellen G. White, *Credința și faptele*, ed. 2005, p. 18)

Adevărul acesta are o însemnătate extraordinară pentru noi, cei care trăim în zilele din urmă și care suntem înconjurați de atâtea amăgiri!

Duminică, 22 aprilie – Dragostea Tatălui

Cu puțin înainte de răstignire, Isus le-a spus ucenicilor că oamenii pot veni la Tatăl doar prin El.

1. Care a fost cererea lui Filip și ce i-a răspuns Domnul? Ce învățăm de aici despre Tatăl? Ce concepții greșite despre Dumnezeu ar trebui să fie clarificate de răspunsul Său? Ioan 14:8,9

Unii spun că Dumnezeu este prezentat în Vechiul Testament ca fiind drept, iar în Noul Testament ca fiind plin de îndurare, bunătate și iertare. Distincția aceasta nu este însă validă. Dumnezeu este unul și același și are același caracter atât în Vechiul, cât și în Noul Testament.

Unul dintre motivele venirii lui Hristos în lumea noastră a fost tocmai acela de a ne arăta adevărul despre Dumnezeu Tatăl. De-a lungul secolelor, ideile greșite despre El și despre caracterul Său s-au răspândit deopotrivă în lumea păgână și în poporul ales de El. „Pământul s-a întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi îndepărtate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată.” (Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 12)

Dumnezeu nu Se schimbă. Dacă am cunoaște împrejurările exacte în care s-au petrecut evenimentele din Vechiul Testament, am înțelege că Dumnezeu este la fel de milos în Vechiul ca și în Noul Testament. Scriptura declară: „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8) și nu Se schimbă. „Isus Hristos este același ieri, azi și în veci” (Evrei 13:8).

Și să nu uităm că Dumnezeul Vechiului Testament S-a dat ca jertfă pe cruce.

El este milostiv, plin de îndurare și îndelung răbdător (Psalmii 145:8). El este bun (Psalmii 143:8) și-i iubește pe urmașii Lui (Psalmii 147:11). Planul Său este să le dea un viitor și o nădejde (Ieremia 29:11). În iubirea Sa, nu-i va muștra mereu, ci Se va bucura de ei cu mare bucurie (Țefania 3:17). Dumnezeu Tatăl are toate aceste calități și chiar mai multe decât putem exprima noi!

Ce importanță are, pentru cei cărora le este frică uneori de Dumnezeu, faptul că Isus Îl reprezintă pe Dumnezeu Tatăl?

Luni, 23 aprilie – Dragostea lui Hristos

Păcatul a creat o prăpastie uriașă între omenire și Dumnezeu. Dacă nu se găsea cineva care să o acopere, omenirea era sortită pieirii. Iar rezolvarea problemei păcatului și repunerea omenirii căzute în legătură cu Dumnezeu cel drept și sfânt păreau extrem de dificile. Cineva etern și divin ca Dumnezeu însuși trebuia să devină om și, în natura umană, să Se ofere ca jertfă pentru păcatele noastre.

2. Ce ne spun textele din Ioan 1:1-3,14 și Filipeni 2:5-8 despre Isus?

Hristos era etern și nu depindea de nimeni și de nimic ca să existe. El era Dumnezeu - nu părea doar a fi Dumnezeu. Natura Lui era de esență divină și eternă. Isus Și-a păstrat divinitatea, dar S-a făcut ființă umană ca să păzească Legea în corp omenesc și să moară ca înlocuitor pentru toți călcătorii Legii, adică pentru fiecare dintre noi (Romani 3:23).

Hristos S-a făcut om și nu a avut niciun privilegiu în plus față de ceilalți oameni. El a păzit Legea lui Dumnezeu, dar nu pentru că El era și Dumnezeu, și om, ci prin dependența Sa totală de puterea Tatălui, putere care stă și la dispoziția noastră.

El a fost Dumnezeu deplin și om deplin. Aceasta înseamnă că Acela care „ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui” (Evrei 1:3) a fost și „pruncul culcat în iesle” (Luca 2:16). Înseamnă că Acela care „este mai înainte de toate lucrurile” și prin care „se țin toate lucrurile” (Coloseni 1:17) a fost și copilul care „creștea în înțelepciune, în statură” (Luca 2:52). Înseamnă că Acela despre care se spune că „nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3) a fost și Cel omorât prin atârănarea pe lemn (Faptele 5:30).

Dacă toate acestea ne vorbesc despre dragostea Lui pentru noi și dacă dragostea Lui este o manifestare a iubirii Tatălui, atunci avem nenumărate motive să fim bucuroși și recunoscători!

Citește Romani 8:38,39. Ce argumente ne oferă textele studiate astăzi ca să credem declarația lui Pavel de aici?

Marti, 24 aprilie – Dragostea Duhului

Scriptura arată că Duhul Sfânt este o persoană. Creștinii sunt botezați și în Numele Său (Matei 28:19). Duhul îl proslăvește pe Hristos (Ioan 16:14). Duhul îi convinge pe oameni de păcat (Ioan 16:8). El Se poate întrista (Efeseni 4:30). El este Mângâietorul (Ioan 14:16) sau, potrivit altor versiuni, Ajutorul, Sfătuitorul. El ne învață (Luca 12:12), mijlocește pentru noi (Romani 8:26) și ne sfințește (1 Petru 1:2). Duhul îi călăuzește pe oameni în tot adevărul (Ioan 16:13).

Într-un cuvânt, Duhul Sfânt este Dumnezeu în aceeași măsură ca Tatăl și Fiul. Ei sunt împreună un singur Dumnezeu.

3. Tot ce face Duhul este o manifestare a iubirii divine. Ce face El, printre altele? Luca 12:12; Ioan 16:8-13; Faptele 13:2

Una dintre dovezile că Duhul Sfânt este Dumnezeu e întruparea Domnului Hristos. Pruncul Isus a fost zămislit prin Duhul Sfânt (Matei 1:20). Duhul realizează legătura între Hristos, care S-a înălțat la cer în trup omenesc, și credincioșii Săi, care sunt în lume.

Duhul Sfânt lucrează pentru noi alături de Tatăl și de Fiul. „Dumnezeirea a fost mișcată de milă pentru neamul omenesc, iar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au dat totul pentru a aduce la îndeplinire a planul de mântuire.” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru sănătate*, ed. 2000, p. 206)

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt ne iubesc la fel de mult și Se implică la fel de mult ca să ne mântuiască în împărăția cea veșnică.

Ce idee încurajatoare putem desprinde din faptul că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt lucrează împreună pentru binele nostru veșnic?

Miercuri, 25 aprilie – Asigurarea mântuirii

Poate că unii creștini, chiar și adventiști, s-ar putea întreba dacă vor fi mântuiți. Ei nu sunt convinși și își doresc foarte mult să știe care le va fi destinul. Își dau toate silințele să fie oameni buni și sunt conștienți că sunt totuși păcătoși. Privesc la ei înșiși și nu găsesc niciun motiv de încurajare pentru a continua călătoria creștină.

Când vedem discrepanța enormă dintre caracterul lui Isus și caracterul nostru și când citim texte precum: „...strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:14), cine dintre noi nu are momente în care se întreabă dacă a aflat într-adevăr această cale?

Ca să fim pregătiți pentru timpul sfârșitului, trebuie să avem o relație sigură cu Dumnezeu în momentul de față. Noi putem să ne bucurăm încă de pe acum de realitatea mântuirii, pentru că suntem siguri de împlinirea făgăduințelor Lui. După cum am văzut deja, Dumnezeirea lucrează pentru noi. Avem toate motivele să credem că vom fi mântuiți.

4. Ce speranță și ce asigurare găsim în textele de mai jos cu privire la mântuire și la tot ce a făcut și a promis Dumnezeu că va face pentru noi? Psalmii 91:15,16, Ioel 2:31,32, Ioan 10:28, Romani 10:9-13, 1 Ioan 5:11-13

Noi am primit chemarea, ba chiar porunca, de a duce o viață sfântă, însă viața sfântă este rodul, urmarea mântuirii prin Hristos și nu mijlocul de a obține mântuirea. Ni se cere să fim credincioși, chiar până la moarte, și să ne bazuim tot timpul pe Hristos, singura noastră speranță. În zilele din urmă, poporul lui Dumnezeu va fi găsit credincios și ascultător, iar credincioșia și ascultarea aceasta se bazează pe dragostea față de Dumnezeu.

Joi, 26 aprilie – Evanghelia veșnică

5. Citește Apocalipsa 14:6,7. Ce este această „Evanghelia veșnică”?

Ni se spune aici că Evanghelia este „veșnică” - o nouă dovadă că Dumnezeu este mereu același. Dumnezeul neschimbător are o Evanghelia neschimbătoare. Ea le oferă asigurare tuturor celor dispuși să o accepte. Ea ne descoperă dragostea Lui neschimbătoare și trebuie să fie vestită în toată lumea, toți trebuie să aibă ocazia de a o auzi. Iar poporul este chemat să o vestească tuturor.

6. Când a venit la existență Evanghelia? Efeseni 1:4,5

Am fost aleși în El „înainte de întemeierea lumii”! Dumnezeu a conceput planul pentru mântuirea noastră înainte să creeze lumea.

Observă câteva cuvinte din aceste versete: „ne-a ales”, „ne-a rânduit mai dinainte”, „să fim înfiați”, „după buna plăcere a voii Sale”. Observă cum subliniază aceste două versete ideea că Dumnezeu vrea să avem viața veșnică „în El”. Iar faptul că El a făcut toate aceste lucruri dinainte (vezi și 2 Tesaloniceni 2:13; 2 Timotei 1:9) ne vorbește despre harul Lui, ne arată că mântuirea nu este urmarea faptelor noastre sau a meritelor noastre, ci este în întregime rodul caracterului Său plin de dragoste. Cum ar putea mântuirea să fie urmarea faptelor noastre, dacă am fost aleși pentru mântuire în El, înainte să venim la existență? Ce putem face noi este fie să o acceptăm, fie să o refuzăm.

Cum se manifestă acceptarea mântuirii în viața celor aleși? Printr-o viață sfântă și neprihănită (vezi Efeseni 1:4). Căci și în acest scop am fost aleși.

Noi suntem chemați să răspândim „Evanghelia veșnică” în lume, ca parte a mesajului pentru oamenii care trăiesc înaintea de revenirea lui Hristos. De ce este necesar să cunoaștem din proprie experiență „Evanghelia veșnică” înainte de a le-o vesti altora?

Vineri, 27 aprilie – Un gând de încheiere

Noi putem avea asigurarea mântuirii, dar trebuie să ne ferim de încumetare. Există oare o falsă asigurare a mântuirii? Da, există. Isus ne-a avertizat: „Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci, le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege»” (Matei 7:21-23).

Oamenii aceștia au comis două greșeli fatale. În primul rând, deși au făcut lucruri mari în Numele Domnului, nu au împlinit voia Lui, adică nu au păzit Legea Sa. Isus nu a spus: „Depărtați-vă de la Mine, voi toți care nu sunteți fără păcat” sau „voi toți care nu sunteți fără greșală” sau „voi toți care nu sunteți desăvârșiți”, ci „voi toți care lucrați fărădelege”. Cuvântul „fărădelege” redă termenul *anomial*, adică „fără lege”. Și, în al doilea rând, oamenii aceștia vorbesc doar despre ei și realizările lor: „N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Cât de departe trebuie să fi trăit ei de Hristos dacă s-au încumetat să aducă propriile fapte ca argument pentru a obține mântuirea! Singurele fapte care ne mântuiesc sunt cele pe care le-a săvârșit Hristos și pe care le-a pus în contul nostru prin credință! De aceasta depinde garanția noastră - nu de noi înșine ori de faptele noastre, ci doar de ce a făcut Hristos pentru noi. Vrei asigurare? Ascultă de Legea lui Dumnezeu și bazează-te doar pe meritele neprihănitului Hristos și vei avea toată asigurarea după care tânjești!

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ioan 10-16

1. Ce anume a prorocit Caiafa fără să-și dea seama?
2. Ce scrie Ioan că a spus Isaia când a văzut slava Domnului?
3. Ce a spus Isus că îi va ajuta pe ucenici să creadă că El este Hristosul?
4. De câte ori apare expresia „v-am spus aceste lucruri” în capitolele 14-16?

Istoria mântuirii, capitolul 9

5. Ce își imaginau aceia care nu credeau în Dumnezeu că se va întâmpla când turnul lor va ajunge până la nori?

28 aprilie - 4 mai

Hristos în sanctuarul ceresc

Textul de memorat: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ” (Filipeni 2:9,10)

Când se referă la lucrarea Domnului Isus din sanctuarul ceresc, cartea Evrei declară că El a intrat acolo „ca înainte-mergător” al nostru, „când a fost făcut «Mare-Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec»” (Evrei 6:20).

Scriptura, în special Noul Testament, arată clar că Hristos îndeplinește în sanctuarul ceresc slujba de Mare-Preot al nostru, pe care Și-a asumat-o după ce S-a dat ca jertfă pentru noi aici, pe pământ (vezi Evrei 10:12).

Săptămâna aceasta, vom studia despre slujirea lui Hristos în sanctuarul ceresc. Lucrarea Sa de mijlocire este esențială pentru pregătirea poporului Său pentru timpul sfârșitului: „Subiectul sanctuarului și al judecății de cercetare trebuie clar înțeles de poporul lui Dumnezeu. Toți oamenii trebuie să cunoască personal poziția și misiunea Marelui-Preot. Altfel le va fi imposibil să aibă acea credință care este absolut necesară în această perioadă sau să ocupe locul hotărât de Dumnezeu pentru ei.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 401)

Duminică, 29 aprilie – Sacrificiul suprem

Studiul sacrificiului suprem făcut de Hristos îi ajută pe credincioși să se pregătească pentru timpul sfârșitului. Adesea, oamenii se uită spre o țintă care este înainte și este normal. Dar este bine și când îți dai seama că țelul propus a fost atins și este în urmă. Și ne gândim la Calvar. Ținta urmărită de Isus pentru noi a fost atinsă acolo în mod ireversibil, definitiv, și aceasta ne dă certitudinea că și ținta viitoare va fi împlinită.

1. De ce L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume? Romani 8:3

Dumnezeu L-a trimis pe Hristos în lume ca jertfă pentru păcat, ca să osândească păcatul în firea pământească. Ce înseamnă aceasta mai exact? Ca ființă nemuritoare, Hristos nu putea să moară; El S-a făcut om și a luat asupra Sa natura noastră muritoare, ca să poată muri în locul nostru.

Cu toate că era Dumnezeu prin însăși natura Sa, El S-a făcut „ asemenea oamenilor” și „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte” (Filipeni 2:6-8). Într-un mod care depășește înțelegerea noastră, Isus a lăsat deoparte prerogativele divinității și nu a apelat la ele în nicio circumstanță pe parcursul vieții și lucrării Sale aici.

2. Ce ne spune Luca 9:22 despre faptul că moartea lui Hristos a fost parte a planului făcut împreună cu Tatăl din veșnicii?

Hristos a venit pe pământ ca să moară pentru omul păcătos. El a știut mai dinainte despre ironiile, loviturile de bici, bătăile și crucificarea oribilă pe care avea să le înfrunte. Dragostea Sa este fără seamăn, nemiîntâlnită și nu poate fi înțeleasă pe deplin.

În fața acestei iubiri, ce reacție este mai potrivită decât aceea de a ne pleca înaintea Sa și de a ne închina Lui cu credință și supunere? Ce ne spune moartea Sa pe cruce despre „meritele” omului și „valoarea” lor?

Luni, 30 aprilie – Mielul lui Dumnezeu

3. Ce imagine a lui Isus regăsim atât în Ioan 1:29, cât și în Apocalipsa 5:12; 13:8? Ce clarificări ne oferă imaginea aceasta despre planul de mântuire?

Când L-a numit pe Isus „Mielul lui Dumnezeu”, Ioan Botezătorul a făcut trimitere clară la sanctuar. Și a lămurit faptul că moartea Sa pentru păcat este împlinirea tuturor jertfelor animale pentru păcat (fie că era vorba despre miei ori despre alte animale) care fuseseră aduse până la momentul acela în ritualul din sanctuarul evreiesc. Cea mai mare învățătură dată de cele patru evanghelii este cea legată de lucrarea realizată de Isus ca Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.

Însă lucrarea Domnului Isus pentru mântuirea noastră nu s-a încheiat odată cu cele relatate în evanghelii și nici după moartea și învierea Sa.

Cartea biblică Evrei amintește în trecut, încă din introducere (Evrei 1:3), despre lucrarea ca Mare-Preot începută de Hristos în sanctuarul ceresc, în urma încheierii lucrării ca Miel de Jertfă. După această primă mențiune, tema este reluată în capitolele următoare și este descrisă în detaliu în Evrei 7:1-28.

4. Ce spune apostolul Pavel despre superioritatea preoției lui Isus? Evrei 7:17,24-28

Versetele acestea sunt profunde, încărcate de semnificație, însă ideea principală este că preoția lui Isus Hristos este superioară preoției descendenților lui Aaron, care au slujit în sanctuarul pământesc. Acum nu mai avem preoți pământești într-un templu pământesc, ci un Mare-Preot ceresc care slujește pentru noi în templul din cer. Dacă vrem să știm unde este Isus acum, trebuie să știm că El este în sanctuarul ceresc, unde slujește ca Mare-Preot.

Marti, 1 mai – Marele nostru Preot

5. Ce mare speranță ne este dată în versetele următoare? Evrei 7:24-27; Evrei 8:6

Hristos poate să mântuiască „în chip desăvârșit”, fiindcă are anumite caracteristici pe care nu le putea avea niciun alt preot. El este Dumnezeu și are de aceea autoritatea de a ierta păcatele. El slujește ca preot fără întrerupere. El mijlocește neîncetat pentru poporul Său, cu tot atâta compasiune și iubire ca atunci când i-a vindecat pe bolnavi și i-a încurajat pe cei singuri. El este totodată om, dar fără păcat. Și, fiind curat, a murit sub apăsarea păcatelor tuturor oamenilor. Doar El, în calitate de Dumnezeu-Om, poate mijloci pentru păcătoși în sanctuarul din cer.

Textele acestea ne învață, de asemenea, că jertfa lui Hristos a fost adusă o dată pentru totdeauna. A fost suficient să fie adusă o singură dată pentru a le aduce mântuire tuturor oamenilor.

Dacă ne gândim Cine este Acela care a murit pe cruce, cum ar fi posibil ca jertfa Lui să nu fie îndestulătoare pentru toate ființele umane?

6. Ce a obținut Hristos pentru noi prin moartea Sa și prin slujirea Sa prezentă din cer? Evrei 9:11-15

Evrei 9:12 afirmă că Hristos „a căpătat o răscumpărare veșnică”. Cuvântul grecesc pentru „răscumpărare” mai are și sensurile de „eliberare”, „scăpare”. Același cuvânt este întrebuințat în Luca 1:68, unde Zaharia declară că Dumnezeu „a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său”. Referirea la sângele lui Hristos - sângele singurei jertfe suficiente - înseamnă că Hristos, ca Miel de jertfă, a fost Cel care a obținut răscumpărarea, eliberarea aceasta. Și marea veste bună este că El a obținut-o nu pentru Sine, ci pentru noi și ea este valabilă pentru toți cei care primesc jertfa Sa.

Meditează la ideea că Hristos „a căpătat o răscumpărare veșnică” pentru noi și abia după aceea Și-a început lucrarea din sanctuarul ceresc în favoarea noastră. Ce speranță ne transmite faptul că El mijlocește în cer pentru noi?

Miercuri, 2 mai – Mijlocitorul nostru

Păcatul a creat între noi și Dumnezeu o prăpastie înfricoșătoare, dar Hristos, prin sacrificiul Său, ne-a adus înapoi la Dumnezeu și ne-a dat posibilitatea de a avea acces permanent la El (Efeseni 2:18 și 1 Petru 3:18).

7. Ce a făcut Domnul Isus pentru noi? Evrei 6:19,20; Evrei 9:24

Isus este înainte-mergătorul nostru, pentru că a intrat în sanctuarul ceresc în calitate de Reprezentant al nostru, ca să Se înfățișeze acum, *pentru noi*, înaintea lui Dumnezeu, prezentând răscumpărarea veșnică pe care a câștigat-o pentru noi.

Da, când L-am primit pe Isus, am primit iertare pentru păcatele noastre și am stat înaintea lui Dumnezeu iertați și curățiți. Dar, chiar și după ce am devenit creștini, ni se mai întâmplă să păcătuiim, cu toate că avem atâtea făgăduințe frumoase despre biruința asupra păcatului. Isus mijlocește în cer ca Mare-Preot al nostru tocmai pentru aceste situații. El îl reprezintă pe păcătosul pocăit înaintea Tatălui, dar nu poate prezenta meritele noastre (pentru nu avem niciunul), ci meritele Sale: „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25).

Orice creștin născut din nou este conștient de nevoia sa continuă după harul și îndurarea lui Hristos. Cine dintre noi, cei care avem o viață nouă în Isus și care am cunoscut atâtea schimbări în bine, nu-și dă seama de nevoia permanentă de iertare și curățire? De ce prețuim noi atât de mult adevărul că Hristos este Marele nostru Preot în cer?

Joi, 3 mai – Ziua Ispășirii

Cartea Evrei ne învață că serviciile din sanctuarul evreiesc erau o ilustrare a celor din sanctuarul ceresc, cel în care a intrat Hristos și unde Și-a început lucrarea de Mare-Preot. Slujba din sanctuarul pământesc, cu cele două încăperi ale lui și cu ritualurile lui de aducere a jertfelor și de curățire, era „chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul” (Evrei 8:5).

Și, după cum în ritualul din sanctuarul pământesc slujirea se făcea în cele două încăperi, Locul Sfânt și Locul Preasfânt, tot la fel și lucrarea lui Hristos este împărțită în două etape. În sanctuarul pământesc, noțiunea de judecată era reprezentată prin Ziua Ispășirii, ocazie în care sanctuarul era curățit, după cum se arată în Leviticul 16. Slujba aceasta avea loc o singură dată pe an, când marele-preot intra în a doua încăpere, Locul Preasfânt (Leviticul 16:12-14), pentru a face o lucrare de curățire și de ispășire pentru popor.

8. Ce lucruri trebuiau să fie curățite și de ce este aceasta o referire clară la lucrarea lui Isus din Ziua Ispășirii? Evrei 9:20-23

Cercetătorii au fost surprinși de afirmația că înseși lucrurile cerești trebuiau curățite. Dacă înțelegem însă că aceasta este o referire la Ziua Ispășirii, problema dispare. Evrei 9:23 arată că slujba făcută de Hristos în sanctuarul ceresc este împlinirea slujbei făcute de marele-preot o dată pe an, în Ziua Ispășirii, în sanctuarul pământesc israelit. Slujba de curățire a sanctuarului pământesc prefigura lucrarea pe care avea să o îndeplinească Hristos în cer. Textul nu precizează că lucrarea aceasta a început imediat după înălțarea Sa. Dar, din cartea lui Daniel, știm că etapa aceasta a slujirii Sale a început în anul 1844. Creștinii din ultimele zile ale istoriei au nevoie să știe că trăiesc într-un timp solemn și să aibă încredere în ceea ce a făcut Hristos pentru ei în trecut și în ce face El pentru noi acum, în Locul Preasfânt din sanctuarul ceresc.

Prima solie îngerească declară: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui...!” (Apocalipsa 14:7). Sosirea ceasului judecății ne arată că sfârșitul este aproape. Ce efecte ar trebui să aibă această realitate asupra modului în care trăim?

Vineri, 4 mai – Un gând de încheiere

Cartea Evrei arată că sanctuarul pământesc este modelul, sau tipul, lucrării pe care Hristos avea să o îndeplinească pentru noi pe pământ, ca Miel de jertfă, și în cer, ca Mare-Preot al nostru. Sanctuarul israelit a avut dintotdeauna menirea de a fi o reprezentare a Evangheliei. El trebuia să-i învețe pe evrei despre planul de mântuire, care era alcătuit din sacrificiu, mijlocire, judecată și îndepărtarea definitivă a păcatului. Cartea lui

Daniel ne oferă clarificări cu privire la dimensiunea apocaliptică (legată de timpul sfârșitului) a lucrării finale a lui Hristos în sanctuarul ceresc. „Cu accentul pus pe curățire, judecată și dezvinovățire, viziunile apocaliptice din Daniel proiectează simbolurile din Ziua Ispășirii pe scena evenimentelor din perioada finală a istoriei pământului. Curățirea este asociată direct cu sanctuarul ceresc și cu lucrarea lui Mesia în calitate de împărat și preot. Viziunile introduc elementul timp, ajutându-l pe cititor să identifice momentul exact din istoria mântuirii în care Mesia avea să-și înceapă lucrarea finală de curățire, judecată și dezvinovățire din locașul ceresc al lui Dumnezeu.” - *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, Review and Herald Publishing Association, ed. 2000, p. 394

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ioan 17 - Faptele apostolilor 2

1. De ce au spus conducătorii iudei că nu pot să-L omoare pe Isus?
2. Unde scrie că Isus a făcut multe alte semne și multe alte lucruri, pe care Ioan nu le-a scris în „cartea” sa?
3. Cum este exprimată distanța de la Muntele Măslinilor până la Ierusalim?
4. Ce anume a determinat adunarea mulțimii care i-a auzit pe ucenici vorbind în mai multe limbi?

Istoria mântuirii, capitolul 10

5. În ce condiții nu ar mai fi fost pus Avraam la cea mai înfricoșătoare încercare?

5 mai – 11 mai

Încumetarea de a schimba Legea

Textul de memorat: „El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme.” (Daniel 7:25)

În centrul concepției noastre despre evenimentele finale ale istoriei se află Legea lui Dumnezeu și, mai exact, porunca a patra, cea referitoare la ziua a șaptea care este ziua de odihnă. Noi suntem de acord că mântuirea este doar prin credință și că păzirea Legii, inclusiv a Sabatului, nu poate aduce mântuire, dar credem totodată că, în timpul sfârșitului, ascultarea de Legea lui Dumnezeu, inclusiv de porunca a patra, va constitui semnul distinctiv al credinței.

Distincția aceasta va deveni foarte clară în timpul evenimentelor sfârșitului descrise în Apocalipsa 13 și 14, când puterile religioase și politice se vor uni într-un singur organism despotice cu scopul de a le impune locuitorilor pământului o formă falsă de închinare. Actul acesta este contrar soliei din Apocalipsa 14:7, prin care oamenii sunt chemați să se închine Creatorului, „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”.

Duminică, 6 mai – Făgăduința

În Romani 8:1 găsim una dintre marile făgăduințe ale Bibliei. Ea vine ca o încununare, ca o concluzie la ideile exprimate anterior. Și o putem înțelege numai dacă studiem ce spune Pavel înainte de ea.

1. Ce situație prezentată de apostolul Pavel în Romani 7:15-25 face atât de bine-venită vestea din Romani 8:1?

S-a dezbătut mult în creștinism dacă Pavel vorbește aici despre starea lui de după sau de dinainte de convertire, dar un lucru este clar: el vorbește despre realitatea păcatului. Toți oamenii, inclusiv creștinii, se regăsesc în lupta descrisă de el aici. Cine nu s-a simțit împins, de firea pământească și de păcatul care „locuiește” în el, să facă ce știe că nu trebuie să facă sau să nu facă ce știe că ar trebui să facă? Pentru Pavel, problema nu este Legea, ci firea pământească.

Cui nu i s-a întâmplat să vrea să facă binele, dar să facă răul? Chiar dacă nu susține aici inevitabilitatea păcatului în viața creștinului născut din nou, Pavel transmite clar ideea că toți cei care caută să asculte de Dumnezeu au de dus o luptă permanentă.

De aceea exclamă: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24). Răspunsul lui se găsește în Isus și în marea făgăduință că „nu este nicio osândire” pentru cel care crede în Isus și care, prin har, trăiește după îndemnul Duhului. Da, credincioșii au de dus o luptă, au de înfruntat ispite, păcatul este real. Însă cei care cred în Isus nu mai sunt condamnați de Lege, pentru că ei ascultă de ea. Ei învață să trăiască după îndemnul Duhului și nu după îndemnul firii.

Recitește textele pe care le-am studiat astăzi. În ce măsură te regăsești în situația descrisă de Pavel? Ce însemnătate are pentru tine făgăduința din Romani 8:1?

Luni, 7 mai – Legea și păcatul

2. Care este legătura dintre Lege și păcat, potrivit cu Romani 7:1-14? Ce ni se spune aici despre imposibilitatea de a fi mântuiți prin Lege?

Din învățăturile de aici, putem desprinde două idei principale. În primul rând, Pavel arată că nu Legea este problema. Ea este „sfântă, dreaptă și bună”. Problema este păcatul, care duce la moarte. Cealaltă idee este că Legea nu are nicio putere să ne scape de păcat și de moarte. Ea pune în evidență problema păcatului și a morții, o face mai vizibilă, dar nu are soluția.

Numai cititorul superficial poate aduce textele acestea ca argument că Legea (Cele Zece Porunci) ar fi fost desființată, ignorând numeroasele texte care arată că Legea este valabilă și astăzi. Pavel nu susține că Legea ar fi fost anulată. Dacă ar susține așa ceva, atunci tot ce spune el în rest nu mai are sens. Argumentul său funcționează doar pe baza ideii că Legea este obligatorie astăzi, întrucât Legea este cea care arată că păcatul este o realitate și că avem nevoie de Evanghelie.

3. Ce afirmă Pavel în Romani 7:13 despre Lege și despre faptul că este necesară și astăzi?

Nu Legea dă moartea, ci păcatul. Legea nu face decât să arate că păcatul este fatal. Legea este bună, fiindcă indică păcatul. Doar că nu are nicio soluție pentru păcat. Numai Evanghelia are soluția. Ideea transmisă de Pavel este că noi, creștinii, cei mântuiți prin Hristos, trebuie să slujim „într-un duh nou” (Romani 7:6), adică să avem o relație cu Isus bazată pe credință, să avem încredere în meritele Sale și în neprihănirea Sa, dacă ne dorim mântuirea (acesta este subiectul tratat în cea mai mare parte a cărții Romani).

Ce ai învățat până acum din experiența ta de păzire a Legii despre nevoia de har?

Marți, 8 mai – S-a schimbat ziua de odihnă?

Îi auzim des pe frații noștri creștini din alte confesiuni religioase afirmând că Legea a fost desființată sau că acum nu mai suntem sub Lege, ci sub har. De fapt, ei vor să spună că porunca a patra a fost desființată sau, poate, nici măcar atât. Ei susțin mai degrabă că ziua de odihnă de sâmbăta a fost înlocuită cu duminica, în cinstea învierii Lui Isus. Și sunt convinși că pot dovedi lucrul acesta cu texte biblice.

Să studiem câteva texte din Noul Testament care, potrivit convingerii lor, ar demonstra că ziua de odihnă a fost schimbată din ziua a șaptea în ziua întâi. În timp ce le citim, să ne întrebăm dacă ele vorbesc, într-adevăr, despre o astfel de schimbare sau dacă doar descriu evenimentele petrecute în ziua întâi, fără a merge până în punctul de a reglementa o schimbare.

4. Citește Ioan 20:19-23. De ce se adunaseră ucenicii în acel loc? Ce indicii avem în pasaj că nu era un serviciu divin în cinstea învierii lui Isus, cum pretind unii?

5. Citește Faptele 20:6,7. Există în acest pasaj dovezi că ziua de odihnă de sâmbăta a fost mutată duminica, în prima zi a săptămânii? Vezi și Faptele 2:46.

6. Citește 1 Corinteni 16:1-4. În afară de îndemnul de a strânge darurile acasă în ziua întâi a săptămânii, se găsește aici vreo învățătură legată de schimbarea zilei de odihnă?

Cam acestea sunt, în esență, „dovezile” biblice întrebunțate pentru a promova doctrina că ziua întâi a săptămânii ar fi luat locul zilei a șaptea. În afară de faptul că descriu câteva ocazii în care credincioșii s-au adunat în diverse scopuri, nici măcar un singur text nu lasă să se înțeleagă că adunările acestea ar fi fost servicii de închinare ținute în ziua întâi și că ele ar fi luat locul serviciilor de închinare din Sabatul zilei a șaptea. Argumentul acesta nu face decât să forțeze textul biblic pentru a susține tradiția creștină veche de secole privitoare la păzirea duminicii. Nu face decât să-i dea textului un alt sens decât cel intenționat.

Miercuri, 9 mai – Ziua a șaptea în Noul Testament

După cum am văzut ieri, textele aduse de obicei ca argument că duminica ar fi luat locul sâmbetei ca zi de odihnă nu spun nici pe departe așa ceva. În schimb, toate referirile la Sabatul zilei a șaptea din Noul Testament arată că el era încă păzit, ca parte a Celor Zece Porunci.

7. Ce ne spun pasajele din Luca 4:14-16; 23:55,56 despre păzirea Sabatului zilei a șaptea înainte și după moartea Domnului Hristos?

Observăm că femeile care îl urmaseră pe Hristos „în ziua Sabatului, s-au odihnit după Lege” (Luca 23:56). Evident, aici este vorba despre Legea Celor Zece Porunci, scrisă pe piatră la Sinai. Nu avem niciun indiciu că ele ar fi învățat de la Isus altceva decât să păzească poruncile lui Dumnezeu, din care face parte și porunca despre Sabat. Hristos le-a spus ucenicilor clar: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). Iar între poruncile Sale, pe care El însuși le-a păzit, se afla și păzirea Sabatului zilei a șaptea. Femeile acestea nu aveau cunoștință de vreo schimbare a zilei de odihnă.

8. Citește Faptele 13:14,42-44; 16:12,13. Ce dovezi găsim aici în legătură cu păzirea Sabatului zilei a șaptea? Dar cu privire la păzirea zilei întâi?

Nu găsim în aceste pasaje nicio dovadă că Sabatul ar fi fost mutat din ziua a șaptea în ziua întâi a săptămânii, ci doar dovada clară despre practica primilor credincioși de a păzi Sabatul.

Este interesant și faptul că la Filipii credincioșii nu se adunau la sinagogă, ci pe malul unui râu, unde Pavel aflase că era „un loc de rugăciune”. Iar practica închinării în Sabat a continuat mulți ani după moartea lui Isus. Textele acestea nu indică așadar vreo modificare a zilei de închinare.

Cum le poți da păzitorilor duminicii mărturie despre Sabatul zilei a șaptea cu tact și fără acuzații?

Joi, 10 mai – Încumetarea de a schimba Sabatul

Legea lui Dumnezeu, Cele Zece Porunci, este obligatorie și astăzi (vezi și Iacov 2:10-12) și cuprinde și porunca referitoare la păzirea Sabatului zilei a șaptea. În Biblie nu există niciun argument în favoarea păzirii duminicii. Atunci de ce o păzesc atât de mulți creștini?

Daniel 7 vorbește despre apariția pe scena lumii a patru mari imperii: Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Și arată că, din ultimul, se va ridica un corn mic (Daniel 7:8). *Acesta face parte tot din Imperiul Roman, doar că din a doua etapă a lui.* Ce altceva să simbolizeze acest corn mic dacă nu papalitatea, care se trage din Roma și care face parte până astăzi din ea? Thomas Hobbes scria în anii 1600: „Cine va studia geneza acestei mari autorități ecleziastice va observa cu ușurință că papalitatea nu este altceva decât fantoma Imperiului Roman dispărut, care șade încoronată pe cavoul acestuia.” (*Leviathan*, 1996, p. 463)

9. Ce lămuriri găsim în Daniel 7:23-25 cu privire la „atacul” împotriva Legii lui Dumnezeu și a poruncii privitoare la ziua Sa?

Textul original arată că acest corn mic „a intenționat” să schimbe Legea, a făcut planuri, dar nu a reușit. De fapt, ce autoritate pământească ar putea să schimbe Legea lui Dumnezeu?

Sub Roma papală, Sabatul zilei a șaptea a fost înlocuit cu duminica, preluată din păgânism, și acest lucru a devenit o tradiție creștină atât de bine înrădăcinată, încât a fost păstrată și de Reforma Protestantă - și azi, protestanții păzesc ziua întâi a săptămânii, rânduită printr-o hotărâre papală, în loc de a șaptea, cum spune porunca biblică.

10. Compară Apocalipsa 13:1-17 cu Daniel 7:1-8,21,24,25. Ce simboluri utilizate în ambele pasaje ne ajută să înțelegem ce se va întâmpla la sfârșit?

Ce cuvinte și expresii din Apocalipsa 14:6,7 (în special versetul 7, care preia formularea din porunca a patra, Exodul 20:11) ne ajută să arătăm că Sabatul va avea un rol determinant în criza finală cu privire la închinare?

Vineri, 11 mai – Un gând de încheiere

Același balaur care a făcut război cu Dumnezeu în cer (Apocalipsa 12:7) face război și cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ, cu cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu” (Apocalipsa 12:17; vezi și 13:2,4). Satana devine practic cel căruia i se aduce închinare (vers. 4). El continuă astfel războiul început în cer, iar punctul principal al atacului împotriva lui Dumnezeu este Legea divină.

„În porunca a patra, Dumnezeu este descoperit ca fiind Creatorul cerurilor și al pământului și, prin aceasta, se deosebește de toți zeii falși. Ziua a șaptea a fost sfințită ca zi de odihnă pentru om, fiindcă este o amintire a lucrării de creație. Ea a fost destinată să-L păstreze pentru totdeauna în mințile oamenilor pe viul Dumnezeu ca sursă a existenței și ca țintă a adorării și a închinării. Satana se luptă să-i îndepărteze pe oameni de la devotamentul față de Dumnezeu și de la ascultarea de Legea Sa; de aceea își îndreaptă eforturile îndeosebi împotriva acelei porunci care îl prezintă pe Dumnezeu drept Creator.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 43)

Noi ne închinăm Domnului pentru că El este Creatorul cerului și al pământului, iar Sabatul zilei a șaptea este semnul calității Sale de Creator, semn care își are originea în săptămâna creației (Geneza 2:1-3). Nu este de mirare că, în atacul îndreptat împotriva autorității lui Dumnezeu, Satana se luptă să desființeze semnul principal al autorității Sale: Sabatul zilei a șaptea.

La sfârșit, Dumnezeu va avea pe pământ un popor care va rămâne neclintit și statornic în credința în El, credință manifestată prin ascultarea de poruncile Sale - de toate, inclusiv de singura care precizează că Domnul este Creatorul, singurul vrednic de închinare.

BIBLIA ȘI CARTEA *ISTORIA MÂNTUIRII* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Faptele apostolilor 3-9

1. Ce vârstă avea ologul de la poarta templului, denumită „Frumoasă”?
2. Ce anume i-a determinat pe marele-preot și pe saducheii să-i arunce în temniță pe apostoli?
3. Conform celor spuse de diaconul Ștefan, cine i-a vorbit lui Moise pe muntele Sinai?
4. Ce au făcut văduvele din Iope?

Istoria mântuirii, capitolul 11

5. Ce răspundere trebuie să simtă părinții că apasă asupra lor?

12 mai – 18 mai

Mica Apocalipsă – Matei 24 și 25

Textul de memorat: „Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.” (Matei 24:24)

În Matei 24 și 25, ne sunt descoperite adevăruri importante cu privire la timpul sfârșitului și la pregătirile necesare pentru acest timp. Dintr-un punct de vedere, capitolele acestea conțin învățăturile lui Hristos despre evenimentele finale. De asemenea, privind la viitorul apropiat, El vede distrugerea iminentă a Ierusalimului, o tragedie de proporții catastrofale pentru poporul Său.

Însă, prin aceste cuvinte adresate ucenicilor Săi, El le vorbește și urmașilor Săi din generațiile ulterioare, inclusiv și mai ales ultimei generații, cea care va fi în viață la revenirea Sa. Iar tabloul pe care îl zugrăvește nu este unul plăcut. Războaie, vești de războaie, ciume, hristoși mincinoși și prigoană - aceasta va fi soarta lumii și soarta bisericii Sale. Când studiem istoria, ne uimim de acuratețea cu care s-au împlinit profețiile Sale. Și înțelegem că putem avea încredere că se vor împlini și celelalte profeții pe care le-a făcut.

Dar Isus nu S-a limitat totuși la avertizări. În Matei 25, a spus câteva pilde despre modul cum ar trebui să se pregătească poporul Său pentru ziua venirii „Fiului omului”. Da, ne așteaptă vremuri grele, însă El își va pregăti un popor care să-L întâmpine când va reveni.

Duminică, 13 mai – O împlinire impresionantă a profeției

În zilele premergătoare răstignirii, ucenicii au stat de vorbă cu Isus pe Muntele Măslinilor. Imaginează-ți cum s-au simțit când L-au auzit spunând că templul va fi dărâmat! Întrebările lor dovedesc că ei legau distrugerea templului de sfârșitul „veacului”, mai exact de sfârșitul lumii (Matei 24:3).

1. Ce avertizări a dat Isus cu privire la amăgirile din ultimele zile? Matei 24:4,11,5,23-26

Hristos era preocupat, printre altele, și de contrafacerea care aveau să-i deruteze pe cei din poporul Său de-a lungul secolelor și până la sfârșitul timpului. Printre aceste contrafaceri se numără profeții mincinoși și hristoșii mincinoși. Primii aveau să pretindă că erau reprezentanții lui Hristos, iar ceilalți, însuși Hristos. Și, lucru mai trist, oamenii aveau să-i creadă.

Cuvântul lui Dumnezeu s-a împlinit de atunci în mod repetat. Din primul secol și până în prezent, au venit mulți impostori care s-au dat drept Hristos. Ce profeție remarcabilă! Spre deosebire de contemporanii lui Isus, noi avem posibilitatea să studiem evenimentele trecute și privilegiul de a vedea cu câtă precizie s-a împlinit profeția. Iar falsurile de acest fel vor fi tot mai dese pe măsură ce ne apropiem de criza finală!

Legat de subiectul întăririi credinței, observă cum a descris Isus starea lumii. În diferite perioade ale erei creștine, oamenii și-au pus speranța în tot felul de lucruri, convinși că ele vor elimina sau, cel puțin, vor diminua în mare măsură suferința și nenorocirile de pe pământ. Fie că era vorba de mișcări politice, de tehnologie, de știință ori de rațiune, oamenii s-au așteptat ca ele să instaureze utopica fericire aici, pe pământ. Dar, cum a arătat istoria în repetate rânduri, speranțele lor s-au dovedit false. Lumea de astăzi este exact așa cum a prezis Isus că va fi. Cuvintele rostite de El în urmă cu aproape două mii de ani arată cât de deșarte au fost speranțele lor.

Citește Matei 24:25. Ce efect are afirmația aceasta asupra credinței noastre?

Luni, 14 mai – Cine va răbda până la sfârșit

2. Ce asemănări există între afirmația lui Isus din Matei 24:9 și declarațiile scrise de Ioan sub inspirație în Apocalipsa 13:11-17?

O altă preocupare a Domnului Hristos pentru poporul Său din timpul sfârșitului este legată de o contrafacere globală care va determina națiunile să se opună credinței adevărate și să impună în lume o închinare falsă. Cei statornici vor avea de înfruntat ura, necazurile și chiar moartea.

3. Care este condiția pentru a fi mântuiți și pentru a rămâne statornici, chiar și în fața opoziției lumii întregi? Matei 24:13

„Numai cei care și-au fortificat mintea cu adevărurile Bibliei vor rezista în marele conflict final” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 488). Aceasta înseamnă că toți cei care și-au fortificat mintea cu adevărurile Bibliei nu vor cădea pradă vreunei contrafaceri din timpul sfârșitului. Ei sunt bine întemeiați pe adevărul pentru timpul prezent și nu vor accepta contrafacerile.

4. Ce alte condiții sunt esențiale pentru a-I rămâne credincioși lui Dumnezeu, potrivit cu Matei 7:24-27?

Deși cunoștințele temeinice din Cuvântul lui Dumnezeu sunt importante, totuși, potrivit lui Isus, ele nu sunt suficiente pentru a rezista în timpul încercărilor cu care ne vom confrunta. Este necesar să și *practicăm* ce știm; este necesar să ascultăm de adevăr, așa cum este el în Isus. În pilda de mai sus, atât omul cu judecată, cât și omul nehibzuit îi simbolizează pe cei care au auzit cuvintele lui Isus. Diferența dintre cel care a rezistat și cel care nu a rezistat este dată însă de ascultarea de învățăturile Sale.

Nu uita astăzi să faci ce ai învățat din Scriptură!

Marți, 15 mai – „Urâciunea pustiirii”

În cuvântarea Sa despre timpul sfârșitului, Hristos amintește despre „urâciunea pustiirii”, expresie preluată din cartea lui Daniel (9:27; 11:31; 12:11).

Dumnezeu numea „urâciune” un lucru care constituia o încălcare gravă a Legii Sale, precum idolatria (Deuteronomul 27:15) sau practicile sexuale imorale (Leviticul 18:22). Prin urmare, această „urâciune a pustiirii” se referă la un tip de apostazie religioasă.

5. Ce detalii din Matei 24:15 și Luca 21:20 clarifică sensul expresiei „urâciunea pustiirii”?

Vedem că profeția lui Isus include, în plan imediat, groaznica distrugere a Ierusalimului, care urma să aibă loc în anul 70 d.Hr., când Roma păgână avea să distrugă atât cetatea, cât și templul sfânt.

Există însă o a doua împlinire a acestei profeții în care evenimentele din planul imediat, legate de distrugerea Ierusalimului, sunt simbolul evenimentelor din timpul sfârșitului. „Hristos vedea în Ierusalim simbolul unei lumi împietrite în necredință și răzvrătire, grăbindu-se să primească pedepsele lui Dumnezeu.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 16)

În Daniel 12:11 și 11:31, „urâciunea pustiitorului” face referire la etapa papală a Romei, când a fost înființat un sistem alternativ de mijlocire și de mântuire, care uzurpă lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc.

Daniel 8, în special versetele 9-12, ne ajută să încadrăm aceste evenimente în contextul lor istoric - o putere romană în două etape. Prima etapă, în care are loc expansiunea pe orizontală a cornului mic (vers. 9), reprezintă vastul imperiu al Romei păgâne. În a doua etapă (vers. 10-12), cornul crește pe verticală, înălțându-se până la stele și doborând o parte din ele (persecuția poporului lui Dumnezeu) și până la „Căpetenia Oștirii” (vers. 11), Isus. Aceasta este etapa papală, a Romei ridicate din cenușa Imperiului Roman. Judecata din Daniel 7:9,10, curățirea Sfântului Locaș din Daniel 8:14 și semnele de pe cer din Matei 24:29, toate anunță intervenția lui Dumnezeu în favoarea poporului Său din timpul din urmă.

Miercuri, 16 mai – Parabola pregătirii

6. Ce spune Isus în pilda celor zece fecioare despre cum să ne pregătim pentru venirea Lui? Matei 25:1-13

Isus introduce această parte a cuvântării Sale prin pilda celor zece fecioare. Faptul că a folosit cuvântul „fecioare” ne lasă să înțelegem că ele îi reprezintă pe cei care se declară creștini, care nu sunt de partea lui Satana în marea luptă. Ele întruchipează împărăția cerurilor (Matei 25:1). Dar, în timpul sfârșitului, toate adorm (Matei 25:5). Hristos le-a atras deja atenția ucenicilor să vegheze (Matei 24:42), să rămână treji, ca revenirea Sa să nu-i ia pe nepregătite.

Fecioarele din parabolă îi reprezintă pe creștinii care așteaptă întoarcerea lui Hristos, dar nu au suficientă experiență cu El. Ellen G. White spune: „Duhul Sfânt lucrează asupra inimii omului, respectând dorința și consimțământul acestuia, sădind în el o fire nouă, dar cei din categoria reprezentată de fecioarele neînțelepte s-au mulțumit cu o lucrare superficială. Ei nu îl cunosc pe Dumnezeu. Ei nu au studiat caracterul Său și nu au păstrat o comuniune cu El, prin urmare, nu știu cum să se încreadă, cum să privească la El și să trăiască. Slujirea pe care o îndeplinesc pentru Dumnezeu degenerază într-o formă exterioară.” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2015, pp. 310-311)

Cum să ne evaluăm și cum să ne asigurăm că nu facem aceleași greșeli? Iar în cazul în care constatăm că facem parte din categoria fecioarelor nechibzuite, cum să ne schimbăm?

Joi, 17 mai – Folosirea talanților

7. Ce rol are folosirea darurilor în pregătirea noastră pentru revenirea Domnului Hristos? Matei 25:13-30

Pilda aceasta este diferită de cea anterioară, dar ambele vorbesc despre pregătirea pentru revenirea lui Hristos, despre două categorii de oameni: cei pregătiți și cei nepregătiți. Și amândouă arată că soarta celor vinovați de neglijență spirituală va fi pieirea veșnică.

În pilda celor zece fecioare, untdelemnul este simbolul Duhului Sfânt, iar aici „talanții” (Matei 25:15), cuvânt provenit din grecescul *talanta*, „reprezintă darurile speciale ale Duhului, împreună cu toate înzestrările înnăscute”. (*The SDA Bible Commentary*, vol. 5, p. 510) Toți robii din pildă au primit o anumită parte din averea stăpânului lor. Să observăm că averea îi aparținea stăpânului (vers. 14) și că i s-a dat „fiecăruia după puterea lui” (vers. 15). Darurile le-au fost încredințate - robii erau administratorii bunurilor, nu proprietarii lor și erau răspunzători pentru ele. De aceea, la întoarcere, stăpânul „le-a cerut socoteală” (vers. 19).

Darurile spirituale vin de la Duhul Sfânt (1 Corinteni 12:1-11,28-31; Efeseni 4:11). Există o veste bună pentru cei care cred că au primit darul cel mai mic: odată cu darul, L-au primit și pe Dătător. Când primim un dar, oricât de mic, primim cel mai mare dar: Duhul Sfânt.

Darurile sunt deja ale noastre prin Hristos, dar intrarea efectivă în posesia lor depinde de primirea Duhului Sfânt și de predarea noastră în stăpânirea Lui. În acest punct a greșit robul netrebnic. El a primit un dar, însă nu a făcut nimic cu el. Nu și l-a pus la lucru. Nu a făcut niciun efort pentru a lua ce îi fusese lăsat în grijă și a face ceva cu el. Ca urmare, Isus l-a numit „viclean și leneș” (Matei 25:26) - o condamnare aspră.

Isus a spus pilda aceasta în contextul discuției despre zilele din urmă și despre revenirea Sa. Ce ne învață ea despre importanța folosirii talentelor în pregătirea pentru timpul sfârșitului?

Vineri, 18 mai – Un gând de încheiere

„Cel care a primit un singur talant «s-a dus de a făcut o groapă în pământ și a ascuns acolo banii stăpânului său» (Matei 25:18).

Tocmai acela care primise darul cel mai mic și-a lăsat talantul nefolosit. Aici le este adresată o avertizare tuturor celor care consideră că lipsa unor talente însemnate îi scuză de îndatorirea de a-I sluji Domnului. Ei

Studiu Biblic, Trim. II, 2018 – Pregătire pentru timpul sfârșitului

spun că, dacă ar putea realiza o lucrare importantă, ar face-o cu bucurie, dar, pentru că pot sluji doar îndeplinind lucrări mici, se consideră îndreptățiți să nu facă nimic. Ei greșesc în această privință. Când le dă daruri slujitorilor Săi, Domnul le testează caracterul. Cel care a neglijat să-și folosească talantul a dovedit că este un rob necredincios. Dacă ar fi primit cinci talanți, i-ar fi îngropat așa cum l-a îngropat pe cel pe care l-a avut. Modul greșit în care și-a folosit talantul a dovedit că disprețuia darurile Cerului.

«Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari» (Luca 16:10). Adesea, importanța lucrurilor mici este subestimată pentru simplul fapt că sunt mici, dar ele au o contribuție importantă în adevărata disciplină a vieții. În realitate, în viața creștină nu există niciun lucru neesențial. Dacă subestimăm importanța lucrurilor mici, formarea caracterului nostru este într-un pericol total.» (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2015, p. 267)

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Faptele apostolilor 10-16

1. Cine au fost cei care au primit Duhul Sfânt înainte de a fi botezați?
2. Ce prorocie făcută de Agab s-a adeverit?
3. Pe cine au „întărâtat” iudeii ca să-i alunge pe Pavel și Barnaba?
4. Despre care cetate se spune că era o colonie romană?

Istoria mântuirii, capitolul 12

5. Ce efect a avut sfatul rău pe care i l-a dat Rebeca fiului ei Iacov?

19 mai – 25 mai

Închinați-vă Creatorului!

Textul de memorat: „Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.” (Apocalipsa 14:6)

Unul dintre conceptele biblice în care credem, ca adventiști de ziua a șaptea, este cel al „adevărului prezent” (n.t. - expresie preluată din 2 Petru 1:12, din versiunea în limba engleză KJV; în versiunea Cornilescu, „adevărul pe care îl aveți”). El se referă la faptul că Dumnezeu îi descoperă omenirii adevărul în momentul când acesta este necesar, oferind din ce în ce mai multă lumină în decursul secolelor. Prima făgăduință a Evangheliei, cea din Geneza 3:15, i-a dezvăluit perechii căzute că speranța avea să vină prin sămânța femeii. Făgăduința dată lui Avraam, că el „va ajunge negreșit un neam mare și puternic și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului” (Geneza 18:18), este o descoperire mai largă a făgăduinței Evangheliei. Venirea lui Isus, care a anunțat că „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10:45), este, desigur, o descoperire și mai importantă a adevărului Evangheliei.

Astăzi noi credem că cele trei solii îngerești din Apocalipsa 14:6-12 sunt „adevărul prezent” pentru cei care trăiesc în zilele premergătoare revenirii lui Hristos și împlinirea tuturor speranțelor creștine.

Săptămâna aceasta ne vom îndrepta atenția în mod special asupra primei solii îngerești, fiindcă ea conține adevăruri esențiale pentru cei care vor să rămână credincioși în fața pericolelor din timpul sfârșitului.

Duminică, 20 mai – Universalitatea Evangheliei

1. Cum ne ajută următoarele pasaje să înțelegem cât de importantă este misiunea pentru existența bisericii noastre? Apocalipsa 14:6; Matei 24:14; 28:19

Într-un sens, prima solie îngerească echivalează cu Marea Trimitere (Matei 28:19) în contextul sfârșitului. Este „adevărul prezent”. De fapt, toate cele trei texte pun accent pe vestirea Evangheliei în toată lumea, tuturor „locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”. Ea este universală. Toți trebuie să o audă.

2. Ce afirmație din Galateni 3:22 ne ajută să înțelegem de ce are nevoie întreaga lume să audă Evanghelia?

În NTLR, acest verset este tradus astfel: „însă Scriptura spune că întreaga lume este sub păcat...” Universalitatea păcatului explică universalitatea misiunii și chemării noastre. Oamenii din întreaga lume, din orice neam, seminție, limbă și norod au făcut păcate, au călcat Legea lui Dumnezeu și au fost „închiși” toți sub păcat. Căderea lui Adam a afectat fiecare ființă umană - niciun popor și niciun grup de oameni nu au fost imune. Toți suferim consecințele păcatului. Și, dacă nu ar fi fost oferit un remediu, am suferi consecința lui finală: moartea veșnică.

Dar remediul a fost oferit: viața, moartea, învierea și slujirea lui Isus din sanctuarul ceresc. El este unica soluție la problema păcatului. Toți trebuie să afle această veste îmbucurătoare despre ce ne-a oferit Dumnezeu prin Isus Hristos. Ea îi motivează pe adventiștii de ziua a șaptea să meargă în toată lumea și să o aducă la cunoștință tuturor celor care nu au aflat-o încă.

De ce este răspândirea Evangheliei benefică spiritual pentru cei care se implică în această lucrare? De ce este misiunea cea mai bună cale de a ne pregăti pentru venirea lui Isus?

Luni, 21 mai – Tâlharul de pe cruce și „Evanghelia veșnică”

În Apocalipsa 14:6, „Evanghelia veșnică” este vestită în toată lumea. Ea este un mesaj de speranță pentru locuitorii unei lumi care, în sine, nu oferă absolut nicio speranță.

3. Cum ilustrează relatarea din Luca 23:32-43 schimbările pe care le produce „Evanghelia veșnică” în viața păcătoșilor?

Într-un comentariu despre tâlharul de pe cruce, Ellen G. White arată că el, deși nu era un criminal împietrit, căutase „să-și înăbușe convingerile” despre Isus și „se cufundase din ce în ce mai adânc în păcat, până când a fost arestat, judecat ca un criminal și condamnat să moară pe cruce” (*Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 650).

Și ce s-a întâmplat mai departe cu el? În timp ce atârna pe cruce, a început să înțeleagă cine era Isus și I-a zis: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în împărăția Ta!” (Luca 23:42).

Cum i-a răspuns Isus? L-a apostrofat cumva: *Prietene, aș vrea să te ajut, dar n-ar fi trebuit să-ți înăbuși convingerile și să te cufunzi din ce în ce mai adânc în păcat?* Sau a repetat ce spusese în una dintre predicile Sale: „Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în împărăția cerurilor” (Matei 5:20)? A început cumva să-i înșire toate fărâdelegile pe care le săvârșise?

Nu! Și-a întors privirea către acest nelegiuit, acest tâlhar cu un caracter rău, care nu avea nimic de oferit în ce privește neprihănirea și care mai devreme îl blestemase (Matei 27:44). A văzut în el un om nou și, în esență, i-a spus: *Eu îți spun acum, îți dau acum asigurarea că păcatul tău, nelegiuirile tale, greșelile tale sunt iertate și că „vei fi cu Mine în rai”* (Luca 23:43).

Aceasta este „Evanghelia veșnică”, temelia primei solii îngerești. Fără ea, toate celelalte învățături ale noastre despre Lege, Sabat sau starea morților își pierd valoarea. La ce ar mai fi bune dacă le-ar lipsi tocmai „miezul”?

Ce încurajare găsești în această relatare?

Marti, 22 mai – Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă!

După ce vorbește despre vestirea „Evangheliei veșnice” tuturor locuitorilor pământului, solia primului înger arată și conținutul ei. Când o proclamăm, trebuie să includem adevărurile care sunt parte a acestui mesaj pentru timpul de acum. „Adevărul prezent” pentru timpul sfârșitului include și Apocalipsa 14:7.

4. Citește Apocalipsa 14:7. Ce înseamnă să ne temem de Dumnezeu și să-i dăm slavă? Ce loc ocupă aceste concepte în Evanghelie?

Există o relație între cele două concepte. Dacă ne temem de Dumnezeu, în sensul biblic al cuvântului, îi vom da slavă. Una trebuie să conducă la cealaltă.

5. Ce spun textele următoare că înseamnă „temerea de Dumnezeu” și care e legătura ei cu slăvirea lui Dumnezeu? Geneza 22:12; Exodul 20:20; Iov 1:9; Ecclesiastul 12:13; Matei 5:16

În versetele acestea, temerea de Dumnezeu este asociată cu ascultarea de El, iar când ascultăm de Dumnezeu, când facem ce este bine, îl slăvim. Se afirmă des că temerea de Dumnezeu înseamnă venerație și respect, însă sensul ei este mai adânc. Îndemnul este să ne *temem* de Dumnezeu. Noi suntem decăzuți, suntem păcătoși. Suntem niște ființe care merită moartea. Cine dintre noi nu a conștientizat până acum cât rău a făcut și ce merită să primească din partea unui Dumnezeu drept și neprihănit? Aceasta este *temerea de Dumnezeu*. Este frica ce ne conduce mai întâi la cruce pentru iertare și după aceea la Dumnezeu, ca să-I cerem să ne curățească de răul din cauza căruia, dacă Isus n-ar fi murit în locul nostru, ne-am pierde sufletul (vezi Matei 10:28).

Ce experiențe ai avut până acum în legătură cu temerea de Dumnezeu? De ce este benefică din punct de vedere spiritual și cum ne ajută ea să ne raportăm la credința noastră și la cerințele lui Dumnezeu?

Miercuri, 23 mai – A venit ceasul judecății

În prima solie îngerească, temerea de Dumnezeu și slăvirea Lui sunt asociate cu judecata (Apocalipsa 14:7). Iar Biblia arată clar că Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății și al judecății. Într-o zi, El va face dreptatea și judecata atât de necesare în lumea noastră. De aceea trebuie să se teamă oamenii de El. Și de aceea include Evanghelia veșnică realitatea judecății. Ce relație există între acestea două? Evanghelia înseamnă „vestea bună” că noi, oamenii, deși suntem cu toții păcătoși și am încălcat Legea lui Dumnezeu, la fel ca tâlharul de pe cruce, nu vom fi pedepsiți în ziua judecății, ci vom scăpa de condamnare.

6. Citește textele următoare și întreabă-te: Aș reuși să stau înaintea lui Dumnezeu doar pe baza meritelor mele? Matei 12:36; Eclesiastul 12:14; Romani 2:6; 1 Corinteni 4:5

Dumnezeul care știe câte fire de păr avem în cap va judeca lumea. Însă aceasta este o veste bună, nu una rea. Vine judecata, dar nu este nicio condamnare pentru urmașii credincioși ai lui Isus, pentru cei spălați, sfințiți și îndreptățiți în Numele Lui (1 Corinteni 6:11), fiindcă El este neprihănirea lor, iar neprihănirea Sa îi trece cu bine de judecată.

„Omul nu poate să răspundă singur la aceste acuzații. El stă înaintea lui Dumnezeu cu hainele murdare de păcat, mărturisindu-și vinovăția. Dar Isus, Avocatul nostru, prezintă o apărare eficientă în favoarea tuturor celor care, prin pocăință și prin credință, I-au încredințat Lui paza sufletului lor. El pledează pentru cauza lor și îl învinge pe acuzatorul lor prin argumentele puternice ale Golgotei. Ascultarea Sa desăvârșită de Legea lui Dumnezeu, chiar până la moartea pe cruce, I-a dat toată puterea în cer și pe pământ și El cere de la Tatăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat.” (Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, ed. 2016, p. 401)

Ce ne spune realitatea judecății despre nevoia noastră de iertare? Cum te poți deprinde să le arăți celor care îți greșesc harul și iertarea pe care ți le oferă Dumnezeu prin Isus?

Joi, 24 mai – Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul!

7. Care sunt temele principale ale primei solii îngerești și ce legătură există între ele? Apocalipsa 14:6,7

Împreună cu Evanghelia, cu chemarea de a da mărturie lumii și cu chemarea la temerea de Dumnezeu și la slăvirea Lui vine chemarea la închinarea pe care o merită El în calitate de Creator. Și, în definitiv, ce valoare ar avea toate celelalte aspecte ale „adevărului prezent” - Evanghelia veșnică, chemarea la mărturie, judecata - dacă Dumnezeu nu ar fi Creatorul nostru? Adevărurile acestea și toate celelalte derivă din adevărul fundamental că Domnul a făcut tot ce există. Când ne închinăm Lui, ne întoarcem la lucrurile de bază. Ne întoarcem la ceea ce înseamnă în esență să fim oameni, să fim în viață și, spre deosebire de toate celelalte ființe de pe pământ, să fim creați după chipul lui Dumnezeu. Când ne închinăm Creatorului, recunoaștem că existența noastră și viitorul nostru depind de El. De aceea contează atât de mult respectarea Sabatului zilei a șaptea, care este un mod special de a recunoaște că El ne-a creat și prin care ne închinăm Lui. În concluzie, chemarea de a ne închina Creatorului primește aici o importanță egală cu Evanghelia și cu judecata.

8. De ce trebuie să ne închinăm Creatorului? Apocalipsa 14:8-11

În cadrul evenimentelor finale, se vor face presiuni asupra tuturor locuitorilor pământului ca să se închine fiarei și icoanei ei și nu Creatorului. Dacă luăm aminte la avertizarea înfricoșătoare legată de soarta celor care se închină fiarei și icoanei ei, înțelegem mai bine de ce se pune atâta accent pe închinarea înaintea Creatorului, singurul vrednic de închinare. În criza finală, adevărul acesta va deveni decisiv.

Ia-ți timp să meditezi la minunile întâlnite în lumea creată. Ce ne învață ele despre Creator și despre motivele pentru care doar Lui i se cuvine închinarea?

Vineri, 25 mai – Un gând de încheiere

Cercetătorii Bibliei au remarcat de mult timp relația dintre apelul din Apocalipsa 14:7, „închinați-vă Celui ce a

făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”, și porunca a patra din Exodul 20:11, unde Sabatul arată înapoi spre faptul că „în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele”. Formularea este similară, singura diferență fiind expresia „izvoarele apelor” din finalul textului din Apocalipsa.

Scriitorul John Baldwin notează: „Presupunând intenționalitatea divină din spatele expresiei «izvoarele apelor», de ce îl inspiră Isus pe mesager să modifice enumerarea paralelă a lucrurilor menționate în Exodul 20:11? De ce menționează îngerul «izvoarele apelor» și nu altă categorie de lucruri create, precum pomii, păsările, peștii sau munții?”

(...) Poate că Dumnezeu dorește ca posibila aluzie la potop prin cuvintele «izvoarele apelor» să sublinieze adevărul că El este într-adevăr un Dumnezeu al judecății, în aceeași măsură în care este un Dumnezeu al credincioșiei și al îndurării veșnice (ambele calități fiind evidențiate în relatarea din Geneza despre potop). Dacă este așa, atunci implicația personală și spirituală a aluziei la potop reieșită din expresia «izvoarele apelor» ar putea fi aceea de a-l încuraja pe cititor să ia în serios venirea apropiată a unui nou proces de judecată divină individuală în timpul sfârșitului, anunțată aici de primul mesager din Apocalipsa 14.” (John Baldwin, ed., *Creation, Catastrophe, and Calvary; Why a Global Flood Is Vital to the Doctrine of Atonement*, 2000, p. 27)

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Faptele apostolilor 17-23

1. Prin ce anume le-a dat Dumnezeu „o dovadă netăgăduită” tuturor oamenilor?
2. Cum s-a terminat ultima întâlnire a lui Pavel cu prezbiterii bisericilor din Grecia?
3. Din ce situație înțelegem că cetățenia romană era foarte importantă?
4. Cum i-a venit în ajutor lui Pavel nepotul său?

Istoria mântuirii, capitolul 13

5. Când și cum l-a visat Esau pe Iacov?

26 mai – 1 iunie

Amăgirile din timpul sfârșitului

Textul de memorat: „Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu, și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică.” (Iuda 20,21)

Satana și-a început eforturile de a-i înșela pe îngeri încă de când era în cer, înainte de alungarea lui de acolo. „Plecând din prezența lui Dumnezeu, Lucifer s-a dus să răspândească spiritul de nemulțumire printre îngeri. Cu o discreție misterioasă, ascunzându-și pentru un timp adevăratul scop sub aparența respectului pentru Dumnezeu, s-a străduit să trezească nemulțumire față de legile care guvernau ființele cerești, sugerând că ele impuneau restricții inutile.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, pp. 407- 408)

Mai departe, în Eden, s-a deghizat în șarpe și a prins-o pe Eva în cursă prin vicleșug. De atunci și până astăzi și chiar după încheierea mileniului, el se va folosi de înșelătorii (Apocalipsa 20:8) ca să-și atingă scopurile.

Din nefericire, el este mult mai isteț, mai puternic și mai abil decât noi. Ca să fim protejați de stratagemele lui, avem nevoie să ne prindem de Isus și de Cuvântul Său. „Iar voi, care v-ați alipit de Domnul, Dumnezeul vostru, sunteți toți vii astăzi” (Deuteronomul 4:4). Principiul prezentat aici este valabil și pentru noi.

Săptămâna aceasta vom vedea care sunt cele mai periculoase amăgiri ale Diavolului și cum ne putem proteja de ele.

Duminică, 27 mai – O mare amăgire

Primul studiu din acest trimestru a tratat despre conflictul izbucnit în cer și coborât pe pământul nostru.

Dar nu toți oamenii și nu toți creștinii cred în existența acestei mari lupte, fiindcă nu cred că Satana este o ființă reală. Pentru ei, referirile făcute în textele biblice la Satana, ori la Diavol, nu sunt decât formulări specifice epocii preștiințifice prin care se încerca explicarea răului și a suferinței din lume. Pentru mulți, ideea existenței unei ființe supranaturale care are planuri rele cu omenirea ține de domeniul ficțiunii.

1. Ce ne spun următoarele texte din Apocalipsa despre realitatea existenței lui Satana și despre rolul pe care îl va avea el în cadrul evenimentelor finale? Apocalipsa 2:13,24; 12:3,7-9,12,17; 13:2; 20:2,7,10

Apocalipsa ne arată că Satana va exercita către sfârșitul timpului o putere extraordinară asupra multor pământeni și că va reuși să-i țină la distanță de mântuire și să-i împingă la persecutarea celor credincioși lui Isus.

Unul dintre „planurile” - traducerea grecescului *noemata* (gând) - lui Satana este să-i convingă pe oameni că el nu există. Dacă el este un inamic imaginar, cine va mai căuta să se apere de el? Este uimitor cât de mulți pretind că sunt creștini și totuși nu iau în serios existența lui! Ei ignoră sau reinterpretează în mod liberal numeroasele texte din Cuvântul lui Dumnezeu care dezvăluie metodele lui de lucru și planurile lui, în special pe cele din timpul sfârșitului. Faptul că mulți refuză să creadă că Satana este o ființă reală, în ciuda numărului impresionant de dovezi biblice, ar trebui să ne aducă aminte că este extrem de important să înțelegem foarte bine învățăturile Bibliei.

În Apocalipsa ni se dezvăluie amăgirile pregătite de Satana, îndeosebi pentru zilele din urmă, dar ni se oferă și încurajare (Apocalipsa 12:11). Care este sursa noastră de putere în fața Diavolului?

Luni, 28 mai – Două mari erezii

2. Ce ne spun textele următoare despre puterea lui Satana de a amăgi? 2 Corinteni 11:13-15; 2 Tesaloniceni 2:9,10; Apocalipsa 12:9; Apocalipsa 20:10;

Domnul Isus i-a avertizat pe urmașii Lui cu privire la amăgirile din timpul sfârșitului. Și a subliniat în mod special una dintre ele: hristoșii mincinoși și prorocii mincinoși care îi „vor înșela pe mulți” (Matei 24:5).

Însă aceasta nu este singura amăgire din timpul sfârșitului la care trebuie să fim atenți. Inamicul nostru are multe metode de a-i înșela pe cât mai mulți posibil. Avem nevoie permanent de călăuzirea Duhului Sfânt ca să putem să discernem stratagemele lui și vom putea face aceasta doar dacă cunoaștem Biblia și dacă ascultăm de învățăturile ei.

Ellen G. White arată care sunt aceste două mari amăgiri: „Satana îi va atrage pe oameni sub influența amăgirilor lui prin cele două mari erezii: nemurirea sufletului și sfințenia duminicii. În timp ce prima pune temeliile spiritismului, a doua creează o legătură de simpatie cu Roma. Protestanții din Statele Unite vor fi primii care își vor întinde mâinile peste prăpastie ca să prindă mâna spiritismului. De asemenea, ei vor trece peste abis pentru a da mâna cu puterea Romei și, sub influența acestei triple alianțe, această țară va merge pe urmele Romei, călcând în picioare libertatea de conștiință.” (*Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 484)

Cât de interesant este să observăm că, după atâția ani de când au fost scrise aceste cuvinte, „cele două mari erezii” sunt prevalente în lumea creștină!

De ce cunoașterea adevărului Bibliei și dispoziția de a asculta de el sunt cea mai puternică armă a noastră împotriva amăgirilor Diavolului, în special în zilele finale?

Marți, 29 mai – Nemurirea sufletului

3. Ce ne învață textele următoare despre „starea morților”? Cum ne protejează ele de această erezie? Eclesiastul 9:5,6,10; Psalmii 115:17; Psalmii 146:4; 1 Corinteni 15:16-18; Daniel 12:2

În ultimele decade, atenția publică a fost acaparată de mărturiile unor oameni care au „murit” - li s-au oprit bătăile inimii și respirația -, dar au fost resuscitați. Ei au povestit experiențe extraordinare despre o existență conștientă avută după ce „au murit”. Unii au povestit că au plutit în aer și că și-au văzut trupul de sus. Alții, că au ieșit din trup și s-au întâlnit cu o ființă minunată, plină de lumină și de căldură, care le-a vorbit despre bunătate și dragoste. Alții și-au amintit că s-au întâlnit cu rude decedate și au vorbit cu ele. Fenomenul a devenit atât de comun, încât a căpătat un nume științific: experiențe din apropierea morții. Ele rămân controversate, dar mulți creștini le aduc ca argument în favoarea ideii că sufletul ar fi nemuritor și că, la moarte, s-ar muta pe un alt tărâm al existenței conștiente.

Însă experiențele din apropierea morții sunt doar o altă manifestare a ereziei despre nemurirea sufletului. Cine crede că la moarte sufletul continuă să existe într-o formă sau alta este expus la amăgirile spiritiste, care promovează direct sau indirect ideea că nu am avea nevoie de Isus. În general, cei care au avut astfel de experiențe au spus că ființele spirituale sau rudele moarte cu care s-au întâlnit le-au vorbit despre dragoste, pace și bunătate, dar nu și despre mântuirea prin Hristos, despre păcat sau despre judecata viitoare - concepții biblice fundamentale. Ar fi de așteptat ca presupusa pregustare a vieții viitoare să fie însoțită de învățăturile creștine de bază, însă ce aud acești oameni seamănă mai mult cu dogmele New Age. Urmarea este scăderea interesului pentru creștinism.

De ce trebuie să ne bazăm pe Cuvântul lui Dumnezeu chiar și atunci când simțurile ne spun ceva diferit?

Miercuri, 30 mai – Sabatul și teoria evoluției

Un alt lucru cu care Satana înșală lumea, în afară de cel al nemuririi sufletului, este cel al înlocuirii Sabatului biblic cu duminica (vezi studiile 6 și 8) și a reușit s-o înșele într-o bună parte a istoriei creștine. Pentru vremea sfârșitului, a născocit o nouă amăgire care să șteargă din mintea oamenilor importanța Sabatului zilei a șaptea: teoria evoluției.

4. Ce ne spune Geneza 1 - 2:3 despre cum a creat Dumnezeu lumea și în cât timp?

Chiar și în urma citirii superficiale a acestei relatări biblice, reies clar două idei. Prima este că totul a fost planificat și calculat, că nimic nu a fost accidental sau arbitrar. Scriptura nu lasă loc hazardului în procesul creării lumii. A doua idee este că Dumnezeu a făcut toate viețuitoarele după soiul lor, a creat fiecare soi separat și distinct de celelalte. Biblia nu spune nimic despre un strămoș natural comun (precum celula elementară) al tuturor formelor de viață de pe pământ.

Aceste două idei, că nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării în actul creației și că nu a existat un strămoș natural comun al tuturor speciilor, pot fi observate clar și de cei care nu interpretează Geneza literal.

La polul opus se află evoluționismul darwinian care, în diferitele lui variante, susține două lucruri: hazardul și strămoșul natural comun al tuturor speciilor.

De ce interpretează totuși atât de mulți oameni Geneza prin prisma acestei teorii care, în esență, o contrazice clar? Erezia evoluționismului a atras milioane de oameni nereligioși, dar și mulți creștini declarați, care cred că o pot armoniza cu credința creștină, în ciuda contradicțiilor bătătoare la ochi.

Implicațiile evoluționismului în contextul evenimentelor finale fac amăgirea și mai periculoasă. De ce să mai respectăm Sabatul zilei a șaptea, dacă lumea nu a fost creată în șase zile, ci în trei miliarde de ani (cea mai recentă dată probabilă pentru apariția vieții pe pământ)? Evoluționismul îi răpește zilei a șaptea valoarea pentru că transformă crearea lumii în șase zile într-o legendă de genul celei cu Romulus și Remus, alăptați de o lupoaică. Și care dintre adepții Sabatului ar fi dispuși să înfrunte persecuția și moartea de dragul păzirii lui?

Joi, 31 mai – Falsa trinitate

Conceptul manifestării trinitare a lui Dumnezeu se regăsește pretutindeni în Biblie. Cartea Apocalipsa ne vorbește însă, în capitolul 13, în contextul amăgirilor și persecuției din timpul sfârșitului, și despre o coaliție între balaur, fiara ieșită din mare și fiara ieșită din pământ, un fel de „falsă trinitate”.

5. Despre cine este vorba în Apocalipsa 12:17 și 13:1,2?

Balaurul menționat aici a fost interpretat ca fiind contrafacerea Tatălui, pentru că el deține controlul. Tot el îi dă putere, stăpânire și un scaun de domnie fiarei care se ridică din mare, interpretată ca o contrafacere a lui Hristos.

6. Care sunt caracteristicile fiarei ridicate din mare? Apocalipsa 13:2-5

Fiara își primește autoritatea de la balaur, așa cum Isus a primit putere de la Tatăl (Matei 28:18); fiara ridicată din mare a primit o rană de moarte, care apoi s-a vindecat - trimitere la moartea și învierea lui Isus. De asemenea, ea urma să exercite autoritate, adică „să-și facă lucrarea” patruzeci și două de luni, adică exact trei ani și jumătate profetici (pe baza principiului an-zi), asemănare cu cei trei ani și jumătate literală cât a lucrat Hristos pe pământ.

7. Cum este descrisă fiara care s-a ridicat din pământ? Vers. 11-17

Fiara aceasta promovează interesele fiarei ieșite din mare, Duhul Sfânt Îl proslăvește pe Isus (Ioan 16:13,14). Duhul Sfânt a coborât sub forma unor „limbi ca de foc” (Faptele 2:3), fiara aceasta coboară foc din cer (Apocalipsa 13:13).

„La sfârșit, fiara ridicată din pământ realizează o falsă Cincizecime! Cu ce scop? Pentru a dovedi lumii că falsa trinitate este Dumnezeu adevărat.” (Jon Paulien, *What the Bible Says About the End-Time*, 1998, p. 111)

De ce alte amăgiri din timpul sfârșitului trebuie să fim conștienți și cum le putem recunoaște ca atare?

Vineri, 1 iunie – Un gând de încheiere

Să medităm puțin la implicațiile evoluționismului asupra evenimentelor finale și, în mod deosebit, asupra rolului Sabatului. Charles Darwin, inițiatorul lui, a promovat această teorie din cauză că, neînțelegând marea luptă, i-a fost dificil să împace răul și suferința cu ideea că Dumnezeu este bun și iubitor. El a căutat atunci răspunsurile în altă parte. Nu este o coincidență faptul că, în a doua parte a secolului al XIX-lea, în timp ce el își revizua și reformula teoria, Dumnezeu a adus la existență o mișcare, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, cu o concepție exact opusă față de cea a lui Darwin. Biserica aceasta, a cărei concepție creaționistă este dezvăluită chiar de numele ei, a început să se dezvolte și să se extindă cam în aceeași perioadă în care a început să se răspândească teoria lui Darwin.

Iată însă un citat care îi poate fi de folos oricui se luptă cu întrebările cu care s-au confruntat oamenii adesea, după căderea în păcat: „Cu toate că pământul era lovit de blestem, natura rămânea încă manualul omului. Acum nu mai putea ilustra doar bunătața, căci răul era prezent pretutindeni, întinând pământul, aerul și marea cu atingerea lui murdară. Acolo unde, cândva, nu era înscris decât caracterul lui Dumnezeu - cunoașterea binelui -, acum era gravat și caracterul lui Satana - cunoașterea răului. Natura, care descoperea acum cunoștința binelui și a răului, trebuia să fie continuu o avertizare pentru om cu privire la urmările păcatului.” (*Educație*, ed. 2012, p. 23)

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Faptele apostolilor 24 - Romani 2

1. Ce lucru fără noimă dorea să evite Festus, în privința lui Pavel?
2. Pe ce mare a plutit în derivă corabia în care se afla Pavel?
3. Cum se numea locul unde l-au întâmpinat frații din Roma pe apostolul Pavel?
4. Cum dovedesc cei dintre neamuri că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor?

Istoria mântuirii, capitolul 14

5. Ce anume nu a uitat Moise niciodată?

2 iunie – 8 iunie

Statele Unite și Babilonul

Textul de memorat: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.” (Daniel 12:1)

Săptămâna trecută am discutat despre coaliția formată din Satana (balaurul) și cele două puteri pământești care, împreună, aduc persecuția asupra poporului lui Dumnezeu.

Una dintre aceste puteri, fiara ridicată din mare (Apocalipsa 13:1-10), este descrisă ca fiind parte leopard, parte urs și parte leu (Apocalipsa 13:2) - imagini preluate direct din Daniel 7:4-6. În studiul 6, am văzut că, în Daniel 7, ultima putere pământească, Roma, urmează după Babilon (leul), Medo-Persia (ursul) și Grecia (leopardul). Ea începe cu etapa Romei păgâne și continuă cu Roma papală, cornul mic din cartea lui Daniel 7:7,8,19-21,23-25, ieșit direct din fiara a patra. Am mai văzut că multe dintre trăsăturile Romei papale, prezentate în aceste versete din cartea lui Daniel, reapar la fiara ridicată din mare, descrisă în Apocalipsa 13:1-10.

Însă Roma nu acționează de una singură. Mai apare o putere. Săptămâna aceasta vom studia Apocalipsa 13 și puterile înfățișate acolo, ca să înțelegem ce evenimente sunt prezentate aici și cum ne putem pregăti pentru ele.

Duminică, 3 iunie – Vindecarea răni de moarte

1. Recapitulează argumentele din Apocalipsa 13:1-10 care arată că aici este vorba despre papalitate, în rolul ei proeminent din trecut și din viitor. Ce înseamnă aceasta din perspectiva evenimentelor sfârșitului?

Deși Dumnezeu are oameni credincioși în toate bisericile, inclusiv în cea catolică, Scriptura arată că papalitatea a avut un rol important în trecut și va avea un rol important în cadrul evenimentelor sfârșitului.

2. Despre ce se vorbește în Apocalipsa 13:3 și ce ne spune aceasta despre rolul proeminent al Romei?

Biserica Romană a fost secole la rând polul religios al lumii apusene, dar și centrul ei politic. Un exemplu grăitor despre puterea ei este modul în care a fost tratat Henric al IV-lea, împărat al Sfântului Imperiu Roman, în urma unui conflict cu papa Grigore al VII-lea. Împăratul a venit la castelul papei pentru a face pace și a fost lăsat să aștepte trei zile în curte, în gerul iernii, înainte de a fi primit. Bucuros de acest triumf, papa s-a lăudat că era de datoria lui să coboare în țărână mândria împăraților.

În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, sub influența Reformei, a Iluminismului și a Revoluției Franceze, hegemonia politică și religioasă a Romei a fost înlăturată. Papa Pius al VI-lea a fost luat prizonier de armata franceză în 1798 și a murit în exil, în anul 1799.

Apocalipsa 13 vorbește însă despre o redobândire a puterii - vindecarea „răni de moarte”. Acum Roma nu dispune de puterea politică de care s-a bucurat pe timpul lui Grigore al VII-lea, dar, grație popularității ultimilor papi, este o forță politică și religioasă (discursul din 2015 al papei Francisc înaintea Congresului American a fost o premieră istorică). Conform profeției, influența ei va crește.

Cum putem rămâne credincioși adevărului pe care am fost chemați să-l propovăduim fără să-i acuzăm și să-i jignim pe oameni?

Luni, 4 iunie – Statele Unite în profeție

Este posibil ca Roma să aibă astăzi sau în viitor influența arătată în Apocalipsa 13? A trecut de mult vremea când ea comanda armate!

3. Ce indicii din Apocalipsa 13:11,12 ne ajută să identificăm puterea descrisă aici?

Despre fiara care o precedă pe aceasta, interpretată de protestanți ca fiind Roma, se afirmă că i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni (vers. 5). Acestea echivalează cu „o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme” (Daniel 7:25), cu trei ani și jumătate (Apocalipsa 12:14), o mie două sute șaiszeci de zile profetice (Apocalipsa 12:6) și reprezintă perioada în care puterea papală i-a oprimat pe cei care i s-au opus. Perioada aceasta profetică a început cu supremația papalității în anul 538 d.Hr. și s-a încheiat în 1798, când papa a fost luat prizonier - atunci a primit puterea papală rana de moarte.

Către finalul celor patruzeci și două de luni (1798), apare o altă putere (Apocalipsa 13:1,11), care se ridică *din pământ*, spre deosebire de alte puteri anterioare, care s-au ridicat din apă (Daniel 7:2,3), simbol al maselor de oameni. „Apele pe care le-ai văzut... sunt noroade, gloate, neamuri și limbi” (Apocalipsa 17:15). Aceste indicii arată către Statele Unite, care au apărut într-o zonă a lumii relativ nelocuită și care nu au fost nevoite să înlăture de la putere un alt mare imperiu pentru a-i lua locul.

„Ce națiune din Lumea Nouă se ridică la putere în anul 1798, având perspectiva forței și măreției și atrăgând atenția întregii lumi? Interpretarea simbolului nu lasă loc vreunui dubiu. O singură națiune, și numai una, corespunde descrierii din această profecie, care face referire indiscutabil la Statele Unite ale Americii.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 363)

Textul spune că puterea aceasta avea două coarne ca de miel și vorbea „ca un balaur”, referire la o perioadă de persecuție similară cu cea din timpul domniei puterii anterioare. Așadar, versetele 11-17 ne arată cum e posibil ca Roma să exercite marea influență anunțată de profecie: prin intermediul Statelor Unite.

Marti, 5 iunie – O problemă de închinare

De-a lungul istoriei sacre, Domnul i-a mustrat în mod repetat pe cei care au căzut în idolatrie și în diferite forme de închinare falsă (Matei 4:8-10). În criza finală, descrisă în Apocalipsa 13, problema închinării va reapărea. Poporul lui Dumnezeu va fi din nou în situația de a alege cui să se închine și să-i slujească (Iosua 24:15).

La studiul 2 s-a amintit experiența celor trei tineri evrei cărora li s-a ordonat să se închine statuii de aur (Daniel 3:5). Și am văzut apoi că Apocalipsa 13 preia limbajul din Daniel 3 când descrie persecutarea poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Putem considera că evenimentele din Daniel 3 prefigurează evenimentele finale așa cum sunt prezentate în contextul imediat al ridicării puterilor din Apocalipsa 13. Toți au primit atunci porunca de a se închina chipului de aur, sub amenințarea pedepsei cu moartea în cuptorul cu foc. La fel, „toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei” vor fi amenințați cu moartea.

4. Ce ne spune Apocalipsa despre problema închinării? Apocalipsa 14:9-11; 16:2; 19:20; 20:4

Babilonul a fost dintotdeauna simbolul falsei închinări. Turnul Babel arăta că intenția constructorilor era, asemenea intenției lui Lucifer, să se suie „pe vârful norilor” (Isaia 14:14) și să se salveze în eventualitatea unui nou potop global. Ei nu au crezut promisiunea lui Dumnezeu că nu va mai veni alt potop pe pământ (Geneza 9:8-11).

Imperiul Neo-Babilonian a elogiat lucrarea mâinilor omenești. Nebucadnețar se lăuda cu „Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit” (Daniel 4:30). Mai târziu, împăratul Belșatar a folosit la un ospăț vasele de aur din Templul lui Solomon și invitații „au băut vin și au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră” (Daniel 5:3,4). Vasele sfinte din templu erau pline cu vin amețitor. Vinul mortal al Babilonului ne poate fi servit sub înfățișarea adevărului, „în vasele de la templu”, și ne poate amăgi. Închinarea falsă și ideile false sunt valuta forte în împărăția lui Satana.

Cum putem fi siguri că nu participăm acum la o formă de închinare falsă?

Miercuri, 6 iunie – „Babilonul cel mare”

5. Ce ne spun textele următoare despre Babilon? Ieremia 51:6,7,53,57; Zaharia 2:7; Apocalipsa 17:5,6; 18:2,3

Babilonul are o istorie îndelungată de capitală a închinării false și e simbolul potrivit pentru puterea de la sfârșit care-i amăgește pe locuitorii pământului.

6. Care sunt asemănările și deosebirile dintre balaur, fiara ridicată din mare și fiara de culoare stacojie? Apocalipsa 12:3; 13:1-3; 17:3

Fiarele descrise în aceste versete au șapte capete și zece coarne

- totalul capetelor și coarnelor fiarelor din Daniel 7. Fiecare imperiu s-a ridicat pe ruinele imperiilor anterioare. Fiara de culoare stacojie reunește elemente ale balaurului, ale fiarei ridicate din mare (simbolul Romei păgâne și, ulterior, papale) și ale fiarei ridicate din pământ, grupând „toate cele trei puteri - toți dușmanii lui Dumnezeu

- într-o adevărată coaliție” (Jacques B. Doukhan, *Secrets of Revelation, The Apocalypse Through Hebrew Eyes*, 2002, p. 162). Un element în plus în Apocalipsa 17 este femeia care stă pe fiara stacojie, simbolul relației dintre puterea religioasă și cea politică. Femeia aceasta este exact opusul femeii curate din Apocalipsa 12:

Femeia curată	Femeia desfrânată
În cer	Pe ape
Învăluită în soare	Îmbrăcată cu purpură și stacojiu
Cununa de douăsprezece stele	Împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare
Atacată de balaur	Susținută de balaur
Mama rămășiței	Mama desfrânatelor

În postura de „mamă a desfrânatelor”, Babilonul are multe fiice apostate. Dar Dumnezeu nu își asumă ereziile susținute și atrocitățile comise de creștinismul apostat. Poporul Lui adevărat, deși atacat mereu de Satana, supraviețuiește.

Apocalipsa 14:8 anunță deja căderea Babilonului, adică apostazia lui, care conduce, în cele din urmă, la amăgirea finală - la primirea semnului fiarei (vers. 9-11). Avertizarea va fi repetată atunci cu mai mare forță și va culmina cu un ultim apel ca aceia din poporul lui Dumnezeu aflați încă în Babilon să iasă din el și să se alăture bisericii rămășiței (Apocalipsa 18:1-4).

Joi, 7 iunie – Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu!

De-a lungul timpului, cercetătorii profețiilor biblice au urmărit cu mare interes evenimentele mondiale, mai ales pe cele care aveau vreo legătură cu timpul sfârșitului. Gândește-te, de exemplu, la rolul Statelor Unite. Unii adventiști au susținut încă din 1851 că America este a doua fiară (Apocalipsa 13:11-15), fapt remarcabil dacă ne gândim la situația Statelor Unite la acea dată. La mijlocul secolului al XVIII-lea, marile puteri ale lumii erau tot cele din Lumea Veche: Prusia, Franța, Austro-Ungaria și Anglia. America deținea o armată de circa douăzeci de mii de soldați, mai puțin de a zecea parte din numărul combatanților din Bătălia de la Waterloo (1815). În 1814, britanicii au invadat și au incendiat orașul Washington. În 1867, triburile de amerindieni, conduși de Sitting Bull, au anihilat Regimentul 7 de cavalerie al generalului Custer. Când au fost identificate ca fiind fiara ce avea să impună în lume semnul primei fiarei, Statele Unite se mai luptau cu băștinașii de pe propriul teritoriu și nu au ieșit învingătoare de fiecare dată!

Avem certitudinea că evenimentele mondiale se vor derula așa cum spune profeția. Însă, înainte să vină sfârșitul, trebuie să mai aibă loc o serie de evenimente. Este important ca, atunci când discutăm despre semnul fiarei, să subliniem că doar atunci când va fi impus oficial se va ști cine l-a primit și cine nu.

7. Ce eveniment este descris în Apocalipsa 18:1-4? Ce ne spune acest pasaj despre misiunea noastră în lume?

Starea lumii din punct de vedere politic, moral și spiritual este descrisă aici în imagini sumbre. Lumea se află sub influența nefastă a învățăturii religioase false. Găsim totuși în pasajul acesta o mare speranță - biserica simbolizată de îngerul care luminează „tot pământul” cu slava lui! Oamenii credincioși lui Dumnezeu care nu au aflat încă adevărurile salvatoare sunt chemați să iasă din sistemele false de închinare simbolizate prin Babilon. Aceasta înseamnă că poporul lui Dumnezeu care a ieșit deja din „Babilon” are de făcut până la sfârșit o lucrare pentru cei aflați încă în el.

Ce înseamnă faptul că Domnul îi numește „poporul Meu” pe unii oameni aflați încă în Babilon? De ce este important să ținem cont de acest lucru în relațiile noastre cu oamenii?

Vineri, 8 iunie – Un gând de încheiere

Atacul lui Satana împotriva Legii lui Dumnezeu este practic un atac împotriva lui Dumnezeu însuși, împotriva autorității și conducerii Sale. În ultimele zile, în timpul evenimentelor culminante ale crizei finale, Satana îi va ataca pe cei care păzesc „poruncile lui Dumnezeu” (Apocalipsa 12:17; 14:12), pentru că ei vor fi singurii locuitori ai pământului care vor refuza să-i aducă omagiu prin reprezentării lui de pe pământ. Lupta pe care a început-o împotriva lui Dumnezeu în cer cu mult timp în urmă se va continua aici, pe pământ, dar el va fi înfrânt încă o dată. „Încă de la începutul mării lupte din cer, scopul lui Satana a fost acela de a desființa Legea lui Dumnezeu. Tocmai pentru a-și atinge acest obiectiv s-a revoltat împotriva Creatorului și, deși a fost expulzat din cer, a continuat același război pe pământ. Scopul urmărit în mod constant a fost acela de a-i induce în eroare pe oameni și a-i determina să calce Legea lui Dumnezeu. Fie că acest lucru se realizează prin respingerea Legii în întregime, fie prin eliminarea unuia dintre principiile ei, rezultatul va fi același în final. Omul care calcă «o singură poruncă» manifestă dispreț față de toată Legea, iar influența și exemplul lui sunt în direcția neascultării. El «se face vinovat de toate» (Iacov 2:10).” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 479)

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Romani 3-9

1. Unde scrie că Avraam avea aproape o sută de ani, când a crezut făgăduința lui Dumnezeu?
2. Ce trebuia să aducă porunca și ce a adus ea, în schimb?
3. Care este indiciul că cineva nu este al lui Hristos?
4. Cum va împlini Domnul cuvântul Lui pe pământ?

Istoria mântuirii, capitolul 15

5. Ce au făcut egiptenii când au văzut pregătirile israeliților pentru ultima plagă?

9 iunie – 15 iunie

Sigiliul lui Dumnezeu sau semnul fiarei

Textul de memorat: „*Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!*” (Apocalipsa 15:3)

Cu aceste cuvinte începe cântarea lui Moise și a Mielului. Ea este cântată de „biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei” (Apocalipsa 15:2) când stau înaintea lui Dumnezeu. Cum putem ajunge și noi printre acești biruitori?

Un semn clar după care putem identifica poporul adevărat al lui Dumnezeu din timpul sfârșitului este faptul că el proclamă solia celui de-al treilea înger, care avertizează solemn împotriva acceptării semnului fiarei. Însă semnul fiarei a primit nenumărate interpretări de-a lungul anilor: el ar fi, după unii, un cod de bare aplicat pe frunte, numărul unui card de credit sau un cod biometric.

Această proliferare a ideilor derutante în Babilon nu ar trebui să ne surprindă. În definitiv, numele Babilon sugerează ideea de „încurcătură”. Însă poporul rămășiței lui Dumnezeu are nevoie de o cunoaștere clară a acestui subiect pentru a vesti cu putere solia îngerului al treilea. Săptămâna aceasta vom încerca să înțelegem mai bine ce este semnul fiarei și ce putem face ca să nu-l primim, ci să primim sigiliul lui Dumnezeu.

Duminică, 10 iunie – Identificarea poporului lui Dumnezeu

1. În Vechiul Testament, existau două semne distincte de identificare a poporului adevărat al lui Dumnezeu. Unul dintre ele era circumcizia. Cui i s-a dat pentru prima oară acest semn? Geneza 17:9-11

Dumnezeu le-a poruncit lui Avraam și descendenților lui să se circumcidă, ca semn al legământului dintre El și ei. Copiii de sex masculin trebuiau circumciși în ziua a opta (Leviticul 12:3). Dar ritualul acesta avea și o semnificație mai profundă: el reprezenta nevoia de înnoire a inimii (vezi Deuteronomul 30:6). De aceea scrie Pavel: „Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru, și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu își scoate laudele nu de la oameni, ci de la Dumnezeu” (Romani 2:29).

Texte precum 1 Corinteni 7:19, Galateni 5:6 și 6:15 arată că pentru urmașii lui Hristos circumcizia și-a pierdut obligativitatea. În schimb, ceea ce evidențiază convertirea, transformarea într-o „făptură nouă”, moartea față de păcat și începutul unei vieți noi este botezul (vezi Romani 6:3,4). De aceea declară Pavel că circumcizia nu este nimic și că doar două lucruri au valoare: „credința care lucrează prin dragoste” și „păzirea poruncilor lui Dumnezeu”.

2. Care este al doilea semn dat de Dumnezeu pentru identificarea poporului Său și din ce motiv a fost dat? Exodul 31:13,17; Ezechiel 20:12,20

Sabatul a fost dat ca semn încă de la crearea lumii (vezi și Geneza 2:2,3), în timp ce circumcizia a fost dată pe vremea lui Avraam. De aceea, făcând referire la Geneza, Isus a afirmat că „Sabatul a fost făcut pentru om” (Marcu 2:27). Sabatul arată că noi suntem ai lui Dumnezeu fiindcă El ne-a creat și ne-a răscumpărat, socotindu-ne neprihăniți și sfințindu-ne. Tăierea împrejur, spune Pavel, nu are nicio valoare pentru mântuire, deci nu mai este obligatorie. Dar nu spune același lucru despre păzirea poruncilor lui Dumnezeu (inclusiv porunca a patra, despre Sabat - vezi Evrei 4:9).

Dovedesc gândurile și intențiile tale că ești într-adevăr „o făptură nouă”?

Luni, 11 iunie – Fiara și falsa închinare

3. De ce trebui să ne ferim să primim „semnul fiarei”? Apocalipsa 14:9,10; 16:2

Spre deosebire de cei care refuză semnul fiarei și care vor sta înaintea tronului și îl vor lăuda pe Dumnezeu și pe Miel cântând triumfători, cei care vor primi semnul fiarei vor avea parte de mânia lui Dumnezeu, vor suferi pedeapsa celor șapte plăgi și, la sfârșit, vor fi aruncați în iazul de foc.

Dar ce este acest semn pe care nimeni nu și-ar dori să-l primească? Versetele citate îl asociază cu închinarea falsă. Puterea simbolizată prin fiara a patra din Daniel 7, în a doua ei etapă (aceeași cu fiara ridicată din mare, din Apocalipsa 13), „se va încumeta să schimbe vremurile și legea” (Daniel 7:25). O lege pe care a intenționat să o schimbe este Sabatul, porunca a patra, singura dintre cele zece care se referă la timp și precizează că Dumnezeu „a făcut... cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit” (Exodul 20:11).

Prima solie îngerească ne îndreaptă atenția către această poruncă, pe care fiara a încercat să o schimbe, și care ne cere să ne închinăm doar Domnului, pentru că El este Creatorul. Din totalul de șapte versete care fac referire la închinare în Apocalipsa 12-14, versetul din 14:7 este singurul care vorbește despre închinarea adevărată; celelalte șase avertizează împotriva închinării false, care înseamnă supunere față de cerințele celor două puteri - fiara și icoana ei (Apocalipsa 13:4,8,12,15; 14:9,11). Iar în a treia solie îngerească, imediat după ce este descrisă soarta închinătorilor la fiară, cei care I se închină lui Dumnezeu sunt prezentați astfel: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12).

Deci vestirea celor trei solii separă omenirea întreagă în două categorii: cei care I se închină Creatorului prin păzirea tuturor poruncilor Lui, inclusiv porunca despre Sabatul zilei a șaptea, și cei care se închină fiarei și icoanei ei. Prin urmare, falsa formă de închinare este un substitut al închinării la Creator prin păzirea poruncii referitoare la Sabat.

Ce aspecte ale închinării sunt esențiale pentru a face dovada loialității noastre față de Dumnezeu?

Marți, 12 iunie – Sigiliul lui Dumnezeu

Sigiliul, la fel ca semnătura, este utilizat pentru validarea unui document. În trecut, el era ca o ștampilă aplicată pe o bucată de ceară sau de lut moale, făcând dovada autenticității unui act sau a faptului că un obiect aparținea cuiva, era semnul proprietarului.

4. Ce spun următoarele texte despre sigiliul lui Dumnezeu și aplicarea lui? Efeseni 1:13,14; Efeseni 4:30; 2 Timotei 2:19; Apocalipsa 7:1-4; 14:1

Sigiliul lui Dumnezeu este un semn al faptului că El este proprietarul și protectorul poporului Său. Pavel vorbește despre pecetluire, legând-o de convertire și de primirea darului Duhului Sfânt, pe care îl numește „o arvună”, un acout oferit tuturor credincioșilor ca o garanție a răscumpărării depline și a moștenirii viitoare, pe care o vor primi la venirea lui Isus.

Apocalipsa descrie o altă sigilare care are loc imediat înainte de revenirea Domnului. Acest sigiliu le este aplicat celor o sută patruzeci și patru de mii prin revărsarea Duhului Sfânt în ploaia târzie. Ei „poartă pe frunte” Numele lui Dumnezeu, adică reflectă caracterul Lui, grație lucrării Duhului Sfânt în viața lor.

5. Compară sigiliul lui Dumnezeu cu semnul fiarei. Ce deosebiri sunt menționate? Apocalipsa 7:3; Apocalipsa 14:9

Sigiliul le este aplicat adevăraților închinători ai lui Dumnezeu, pe când semnul le este aplicat închinătorilor fiarei. Sigiliul este pus doar pe frunte, indiciu al deciziei raționale de a I se închina lui Dumnezeu așa cum a poruncit El. Semnul fiarei este pus fie pe frunte, fie pe mână. Aceasta înseamnă că oamenii i se închină fiarei fie pentru că încuviințează la nivel mintal acest lucru, crezând că se închină de fapt lui Dumnezeu, fie fără să încuviințeze, doar de teama repercusiunilor - imposibilitatea de a cumpăra și de a vinde și, în final, pedeapsa cu moartea (Apocalipsa 13:17,15).

„Cei care se unesc cu lumea sunt modelați după tiparul lumesc și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care nu se încred în ei înșiși, ci se umilesc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletul prin păzirea adevărului, sunt modelați după tiparul ceresc și se pregătesc să primească pe frunte sigiliul lui Dumnezeu.” (Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, ed. 2016, p. 182)

Miercuri, 13 iunie – Semnul fiarei

Ce este deci acest semn pe care suntem avertizați să nu-l primim? Am văzut într-un studiu anterior că fiara a patra din Daniel 7, în a doua ei etapă (aceeași cu fiara ridicată din mare în Apocalipsa 13), „se va încumeta să schimbe vremurile și legea” (vers. 25). O lege pe care a intenționat să o schimbe este Sabatul, porunca a patra, singura dintre cele zece care se referă la timp și care precizează că Dumnezeu „a făcut... cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit” (Exodul 20:11).

Solia primului înger - care ne îndreaptă atenția tot către porunca a patra, pe care fiara a încercat să o schimbe - face apel să ne închinăm doar lui Dumnezeu, pentru că El este Creatorul. Apoi, după o avertizare despre soarta care îi așteaptă pe cei ce aleg să i se închine fiarei și icoanei ei se prezintă o caracterizare a poporului credincios al lui Dumnezeu (Apocalipsa 14:9,12).

6. Dat fiind contextul imediat, ce ne spune această caracterizare despre importanța Sabatului în cadrul evenimentelor finale? Apocalipsa 14:12

Din „poruncile lui Dumnezeu” face parte și porunca a patra, Sabatul, care arată că Dumnezeu este Creatorul și singurul vrednic de închinare. Mulți văd o legătură directă între semnul fiarei și închinarea în ziua de duminică, falsul sabbat, a cărui păzire *nu* a fost poruncită în Biblie, spre deosebire de păzirea sâmbetei.

Înseamnă că toți creștinii care I se închină acum lui Dumnezeu duminica poartă semnul fiarei? Nu. Apocalipsa 13:15 spune că aceia care vor refuza să participe la această închinare falsă vor fi pedepsiți cu moartea. La sfârșit, închinarea va deveni o chestiune de viață și de moarte. Semnul fiarei va fi aplicat doar după ce fiecare om va fi avut ocazia de a lua o decizie definitivă. Deocamdată, nimănui nu i-a fost impus încă semnul fiarei.

Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus - de ce sunt acestea chiar și în momentul de față trăsăturile distinctive ale creștinului adevărat?

Joi, 14 iunie – Sabatul ca sigiliu

Sabatul zilei a șaptea a fost semnul poporului adevărat al lui Dumnezeu pe tot parcursul istoriei, începând de la Adam și Eva și până la israeliți. El s-a perpetuat în biserica din Noul Testament, fiind respectat și de Isus, și de apostoli și fiind semnul distinctiv al „sfinților” din timpul sfârșitului, care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12).

7. De ce este Sabatul atât de important și ce semnificație specială are el pentru creștini? Exodul 20:8-11; Evrei 4:9,10

Sabatul apare „în inima” Decalogului. El a fost dat de Creator ca semn, sau sigiliu al autorității Sale. El îl identifică pe Dumnezeu pe nume: „Domnul, Dumnezeul tău”. Identifică teritoriul asupra căruia El are jurisdicție: „cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele”. Și identifică temeiul autorității Sale: „Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul..., iar în ziua a șaptea S-a odihnit.”

Noul Testament arată că Dumnezeu a creat toate lucrurile prin Isus (Ioan 1:1-3; Coloseni 1:16; Evrei 1:1,2). Așadar, Isus a creat lumea noastră în șase zile și S-a odihnit în ziua a șaptea! Iar faptul că El a zis: „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30), în timp ce atârna pe cruce în acea vineri după-amiază, este foarte semnificativ. Așa cum S-a odihnit în Sabat la finalul lucrării de creare a lumii, El S-a odihnit în mormânt pe parcursul Sabatului, la încheierea lucrării de răscumpărare. Sabatul a fost astfel binecuvântat la începutul lumii și confirmat la cruce. De aceea, potrivit cărții Evrei, prin odihna în Sabat, creștinul arată că „se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale” (Evrei 4:10). Sabatul este simbolul perfect al faptului că nu ne putem

mântui singuri, că mântuirea este de la început și până la sfârșit lucrarea lui Hristos, făcută posibilă prin credință (compară cu Evrei 12:2).

Dacă păzirea Sabatului înseamnă respectarea autorității lui Dumnezeu, ce înseamnă păzirea duminicii?

Vineri, 15 iunie – Un gând de încheiere

„Imediat ce copiii lui Dumnezeu primesc pe frunte sigiliul - nu este un sigiliu sau un semn care să poată fi văzut, ci o stabilire definitivă în adevăr, atât intelectual, cât și spiritual, astfel încât ei nu mai pot fi clintiți - imediat ce poporul lui Dumnezeu primește pe frunte sigiliul și este pregătit pentru cernere, va veni cernerea. Într-adevăr, ea a început deja; judecățile lui Dumnezeu sunt acum peste țară..., ca să știm ce urmează să se întâmple.” (Ellen G. White, *The Faith I Live By*, p. 285)

„Sabatul va constitui marele test al loialității, deoarece el este partea de adevăr în mod deosebit combătută. Când oamenii vor fi supuși încercării finale, atunci va fi trasă linia de demarcație între cei care îi slujesc lui Dumnezeu și cei care nu-I slujesc. În timp ce păzirea sabatului fals - în conformitate cu legea statului, dar contrar poruncii a patra - va constitui o dovadă de supunere față de puterea opusă lui Dumnezeu, păzirea Sabatului autentic, în ascultare de Legea lui Dumnezeu, va fi o dovadă de fidelitate față de Creator. În timp ce o parte din oameni va primi semnul fiarei, prin acceptarea semnului de supunere față de puterile pământești, cealaltă parte va primi sigiliul lui Dumnezeu prin alegerea semnului de loialitate față de autoritatea divină.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, pp. 497-498)

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Romani 10-16

1. Pentru cine este Domnul bogat în îndurare?
2. Cine și de ce sunt atât vrăjmași, cât și iubiți?
3. Care sunt cele trei practici pe care este bine să le evităm?
4. Cum se numea bărbatul care era ruda lui Pavel?

Istoria mântuirii, capitolul 16

5. Ce au făcut israeliții, când credința lor în Dumnezeu a fost încercată?

16 iunie – 22 iunie

Babilonul și Armaghedonul

Textul de memorat: „Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!” (1 Petru 1:5)

Cum am afirmat deja, cartea Apocalipsa abundă în imagini și expresii preluate direct din Vechiul Testament. De exemplu, ea folosește de șase ori numele „Babilon”. Dar nu se referă la imperiul lui Nebucadnețar din Antichitate, care nu mai exista pe scena lumii de sute de ani. Ci Ioan întrebuițează imagini din Vechiul Testament pentru a exprima un adevăr. În acest caz, Babilonul - o mare putere politică și religioasă care asuprise poporul lui Dumnezeu - reprezintă aici marile puteri religioase și politice care vor urmări același scop în timpul sfârșitului.

În mod similar, cuvântul Armaghedon, care apare doar în Apocalipsa, derivă dintr-o expresie care se pare că are sensul „muntele din Meghido”, o referire la un loc din vechiul Israel. S-au făcut numeroase speculații cu privire la Armaghedon, mulți oameni așteptând ca, la sfârșitul lumii, să aibă loc un mare conflict armat în Meghido.

Săptămâna aceasta vom studia despre Babilon și despre Armaghedon și vom încerca să aflăm ce ne spune Biblia despre ele.

Duminică, 17 iunie – „Vinul mâniei ei”

1. Ținând cont de istoria Babilonului consemnată în Vechiul Testament, ce ne învață Apocalipsa despre Babilon, în contextul evenimentelor finale? Apocalipsa 14:8; 16:19; 17:5; 18:2,10,21

În Biblie găsim istoria a două cetăți-simbol: Ierusalimul și Babilonul. Ierusalimul era simbolul cetății lui Dumnezeu și al poporului Său (Psalmii 102:21; Isaia 52:9; 65:19; Apocalipsa 3:12), iar Babilonul era simbolul oprimmării, al violenței, al religiei false și al răzvrătirii față de Dumnezeu.

Gândește-te la Turnul Babel (Geneza 11:9). Din termenul ebraic pentru „Babel” derivă și numele Imperiului Babilonian. În 1 Petru 5:13, Petru le trimite credincioșilor salutări din partea bisericii „care este în Babilon”, ceea ce se consideră a fi o referire nu la vechiul imperiu, aflat în ruine în Irakul de astăzi, ci la Roma, cea care avea să devină în timp scurt asupritoarea bisericii. Denumirea aceasta este interesantă din perspectiva cărții Apocalipsa și din perspectiva rolului pe care declară că avea să-l joace Roma.

2. Ce ne descoperă profeția despre influența nefastă exercitată de Babilon asupra lumii și asupra poporului lui Dumnezeu? Apocalipsa 14:8; Apocalipsa 18:3

Nu încapă nicio îndoială că puterea pe care o reprezintă Babilonul, așa cum este descrisă în cartea Apocalipsa, este foarte coruptă, influența ei corupătoare extinzându-se, într-o măsură mai mare sau mai mică, în toată lumea. Expresia „vinul mâniei curviei ei” (Apocalipsa 14:8) face referire evidentă la doctrina falsă, la practici corupte și la urmările acestor practici. Babilonul este o forță care răspândește răul la „toate neamurile”. Toți trebuie să fie atenți să nu se lase corupți de el.

În lumea contemporană, peste tot există corupție, confuzie, oprimare. Ce ne spune aceasta despre nevoia de a fi ancorați în Isus și în Cuvântul Său?

Luni, 18 iunie – A căzut Babilonul!

3. Ce ne spune pasajul din Apocalipsa 18:1-10 despre „Babilonul cel mare”?

A doua solie îngerească (Apocalipsa 14:8) cu privire la căderea Babilonului este repetată în Apocalipsa 18:2 pentru a sublinia cât de corupt a ajuns. „Biblia declară că, înainte de venirea Domnului, Satana va acționa prin «tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii». Cei care «n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți» vor fi lăsați să accepte «o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună» (2 Tesaloniceni 2:9-11). Până când nu se va ajunge la acest nivel și nu se va realiza unirea deplină a bisericii cu lumea în toată creștinătatea, căderea Babilonului nu va fi completă. Schimbarea este progresivă, iar împlinirea perfectă a profeției din Apocalipsa 14:8 este încă în viitor.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 320)

Dacă a venit deja „împlinirea perfectă” a acestei profeții, doar Dumnezeu știe. Ce știm noi este că, potrivit acestor texte, Babilonul spiritual va fi judecat într-o zi de Dumnezeu pentru faptele sale foarte rele. „Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuririle ei” (Apocalipsa 18:5). Cuvintele acestea reflectă limbajul folosit în Vechiul Testament cu referire la Babilonul antic (Ieremia 51:9) și arată că și Babilonului modern îi va veni, cu siguranță, timpul de judecată. Și Babilonul de odinioară a fost judecat (Daniel 5). Scriptura arată foarte clar în mai multe locuri că, într-o zi, toți vor da socoteală pentru faptele lor.

Noi, creștinii, avem un Mijlocitor care ne va reprezenta la această judecată (1 Ioan 2:1; Daniel 7:22). Cât de încurajator este gândul acesta! Altfel, nici soarta noastră nu ar fi deloc mai bună decât a Babilonului!

Ce înseamnă pentru tine faptul că toate nedreptățile și nelegiuririle care rămân nepedepsite acum vor fi pedepsite de Dumnezeu la sfârșit?

Marti, 19 iunie – Armagedonul

Oamenii în general, dar, din păcate, și mulți creștini, nu cunosc bine cartea Apocalipsa, dar au auzit totuși, măcar în treacăt, despre Armagedon. În cultura secularizată, Armagedonul a devenit simbolul conflictului final, în care atârână în balanță soarta întregului pământ. De pildă, în filmul hollywoodian *Armageddon*, un asteroid uriaș amenință să distrugă planeta. Într-o anumită măsură, ideea de sfârșit al lumii le este cunoscută maselor.

Mulți creștini familiarizați cu cartea Apocalipsa și care cred în ea consideră că bătălia de la Armagedon se referă la un conflict armat efectiv care va avea loc în Orientul Mijlociu la sfârșitul lumii. O astfel de interpretare susține că o armată de două sute de milioane de asiatici va invada nordul Israelului. Alții fac o obsesie din diversele conflicte militare și politice desfășurate în acea zonă a lumii care, potrivit lor, vor pregăti terenul pentru lupta armată finală de la Armagedon, undeva în zona Meghido.

Biblia ne spune însă cu totul altceva. Armagedonul va constitui, într-adevăr, apogeul conflictului, dar nu va fi o înfruntare între națiuni inamice, ci între cele două tabere între care se dă marea luptă. Nu va fi un conflict economic sau politic, ci unul religios, cu unele aspecte economice și politice.

4. Ce descoperim în Apocalipsa 16:12-16 despre Armagedon?

Limbajul folosit aici este figurat: niște duhuri necurate care seamănă cu niște broaște ies din gura balaurului, din gura prorocului mincinos și din gura fiarei (puterile din Apocalipsa 13). Bătălia decisivă se dă când niște „duhuri de draci” (Apocalipsa 16:14) îi strâng pe toți împărații pământului pentru „războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic”. Însă aici este vorba de un conflict cosmic desfășurat între forțele lui Hristos și forțele lui Satana. Nu este o bătălie limitată la zona Meghido, după cum nici Babilonul din Apocalipsa nu se limitează la Irakul modern.

Ce implicații are această luptă pentru fiecare dintre noi?

Miercuri, 20 iunie – Armagedonul și muntele Carmel (1)

Ce reprezintă totuși acest loc numit „Armagedon”? Numele pare a însemna „muntele din Meghido”. Însă, în zona cunoscută sub numele Meghido, nu există niciun munte. Doar în vecinătatea ei se află muntele Carmel.

Unii cercetători au dedus astfel că expresia „muntele din Meghido” ar face referire la Carmel. Mai mult, cercetătorii Bibliei au văzut în experiența lui Ilie de pe muntele Carmel un simbol al evenimentelor descrise în Apocalipsa 13.

După cum am remarcat ieri, Apocalipsa 16:13, cu referirea lui la balaur, fiară și prorocul mincinos, arată către evenimentele din Apocalipsa 13.

În Apocalipsa 13, acțiunea începe să se intensifice în versetele 13 și 14, unde se spune că fiara a doua făcea lucruri supranaturale - „făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor” (vers. 13). Evenimentele acestea duc apoi la confruntarea dintre cei care I se închină Dumnezeului adevărat și cei care se închină „icoanei fiarei” (vers. 14).

5. Ce eveniment relatat în 1 Împărați 18:1-18 reflectă parțial evenimentele finale descrise în cartea Apocalipsa?

Evenimentul prezentat aici are un element comun cu marea luptă - recunoașterea autorității Dumnezeului creator. Ilie arată care este problema: *oamenii au părăsit Legea lui Dumnezeu și se închină dumnezeilor falși și ascultă de ei*. N-a fost aceasta problema dintotdeauna a oamenilor, în diferitele forme pe care le-a luat ea de-a lungul istoriei? Noi ne închinăm fie „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7), fie altcuiva sau la altceva. În cazul descris în Apocalipsa 13, oamenii se închină fie Domnului, fie fiarei și icoanei ei. Nu există decât două posibilități. Suntem fie de partea lui Dumnezeu, fie de partea lui Satana. Este o chestiune extrem de importantă în prezent, dar va fi mai ales în conflictul final, unde, așa cum s-a întâmplat pe muntele Carmel, linia de demarcație dintre cele două categorii va deveni foarte clară.

Joi, 21 iunie – Armagedonul și muntele Carmel (2)

6. Ce s-a întâmplat în continuare pe Carmel, care a fost deznodământul și (fără a forța textul) ce aspecte întâlnite aici se vor repeta, la scară mai mare, la sfârșitul timpului, când marea luptă va atinge punctul culminant? 1 Împărați 18:18-40

Controversa de pe muntele Carmel a fost între Ilie, profetul lui Dumnezeu, și sutele de preoți ai lui Baal. (Reprezentanții răului erau mult mai numeroși decât reprezentanții binelui.) Ea a constat dintr-un test prin care se urmărea să se vadă cine este Dumnezeu adevărat - Dumnezeu care a creat cerul și pământul sau Baal, un alt chip al „balaurului” și al mijloacelor prin care el încearcă să înșele lumea (Apocalipsa 12:9).

Preoții i-au cerut lui Baal să trimită foc ca să ardă animalul de jertfă. Au strigat la el de dimineață până la amiază. „Strigați tare”, le-a spus Ilie cu sarcasm. „Poate că doarme” (1 Împărați 18:27). Preoții au intrat în delir și și-au făcut tăieturi cu săbiile, până le-a curs sânge. În cele din urmă, la momentul jertfei de seară, au renunțat epuizați.

7. Citește Apocalipsa 16:13; 19:20,21 și compară cu textele care vorbesc despre soarta profeților mincinoși ai lui Baal. Ce concluzie putem trage de aici?

Sunt multe lucruri pe care nu le cunoaștem, cel puțin deocamdată, despre Armagedon, însă știm care va fi deznodământul: anihilarea dușmanilor lui Dumnezeu și scoaterea lui Dumnezeu și a sfinților Lui de sub acuzare.

Citește 1 Corinteni 15:1,2. Pasajul acesta nu tratează despre Armagedon, dar are legătură cu pregătirea noastră pentru evenimentele viitoare. Ce îndemn al apostolului Pavel este relevant pentru noi aici? Citește și Apocalipsa 16:15, care vorbește despre Armagedon. Care este mesajul comun al acestor texte pentru noi astăzi?

Vineri, 22 iunie – Un gând de încheiere

„În câteva locuri din relatarea bătăliei de la Armagedon, creaturile hidoase și evenimentele urâte se refugiază pentru o clipă în culise și ne este oferită o frântură de adevăr personal. După cum am văzut, un asemenea loc

este Apocalipsa 16:15: «Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea.» Textul acesta, situat în centrul singurului pasaj din Biblie în care apare numele Armaghedon, reia în ecou numeroasele pasaje din Noul Testament legate de pregătirea personală pentru revenirea lui Isus și pentru evenimentele finale.

Un alt text este Apocalipsa 17:14: «Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui.» În acest mare război de la sfârșit este implicată o armată de oameni al cărei scop principal nu este distrugerea altor oameni cu arme, ci credinșia față de chemarea și alegerea divină. Este o luptă foarte diferită de cele pe care le poartă astăzi națiunile și rebelii. După cum am afirmat în mod repetat, bătălia de la Armaghedon este o bătălie pentru cucerirea minții. Este și o bătălie pentru cucerirea inimii - o chemare la credința sinceră în Mielul care a fost înjunghiat (Apocalipsa 5:9,10,12; 13:8).” (Jon Paulien, *Armageddon at the Door*, ed. 2008, p. 193)

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Corinteni 1-7

1. Cum sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc?
2. Cu privire la cine le-a vorbit Pavel „în icoană de vorbire”?
3. Despre ce fel de om le-a scris Pavel corintenilor că nici nu trebuia să mănânce împreună?
4. Cu privire la ce subiect a scris Pavel, folosind expresia „după părerea mea”?

Istoria mântuirii, capitolul 17

5. În ce privință nu este Domnul mai puțin meticolos astăzi?

23 iunie – 29 iunie

Revenirea Domnului nostru Isus Hristos

Textul de memorat: „Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului.” (Matei 24:27)

Numele „adventist de ziua a șaptea” exprimă două învățături biblice fundamentale: cuvântul „adventist” face referire la a doua venire a lui Isus, când toate făgăduințele din Scriptură, inclusiv cea despre viața veșnică, își vor găsi împlinirea; iar expresia „de ziua a șaptea” se referă la Sabat, memorialul săptămânal al creării vieții pe pământ.

Crearea lumii noastre (începutul) are legătură cu a doua venire a lui Isus (sfârșitul, sfârșitul existenței păcatului), chiar dacă cele două evenimente sunt situate la mare distanță în timp. Dumnezeu care va reveni și, „într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță” (1 Corinteni 15:52), ne va transforma este Dumnezeu care ne-a creat (Ioan 1:1-3).

Săptămâna aceasta vom discuta despre sfârșitul ultimelor evenimente ale istoriei: a doua venire a Domnului Isus.

Duminică, 24 iunie – Ziua Domnului

De obicei, asociem învățătura despre a doua venire a lui Isus cu Noul Testament, dar lucrul acesta nu este drept. Este adevărat că abia după prima venire a lui Isus, după moartea, învierea și înălțarea Sa am primit o descoperire mai amplă a acestui adevăr. Însă, la fel ca în cazul altor învățături din Noul Testament, Vechiul Testament face aluzie la acest adevăr esențial. Scriitorii Noului Testament nu ne-au adus la cunoștință un adevăr nou, ci ne-au oferit detalii despre un adevăr deja existent în Scriptură. Fiindcă abia după răstignirea și învierea Mântuitorului putem înțelege și aprecia la adevărată valoare a doua Sa venire.

1. Ce ne învață textele următoare despre a doua venire a lui Isus? Isaia 13:6,9; Zaharia 14:9; Daniel 12:1

„Ziua Domnului” va fi o zi de distrugere, de întristare și de chin pentru cei pierduți. Va fi însă o zi de eliberare pentru toți cei din poporul lui Dumnezeu, pentru „oricine va fi găsit scris în carte” (vezi și Filipeni 4:3; Apocalipsa 3:5; 13:8). Tema aceasta, a zilei Domnului ca timp de judecată pentru cei răi și ca timp de salvare și de răsplătire a celor credincioși, este abordată și în Vechiul Testament. Din el aflăm că unii vor suferi atunci „mânia aprinsă a Domnului”, dar toți cei smeriți, care împlinesc poruncile Domnului vor fi „cruțați în ziua mâniei Domnului” (Țefania 2:1-3).

2. Ce se spune în Matei 24:30,31 că se va întâmpla la a doua venire a lui Isus cu cele două mari categorii de oameni - cei pierduți și cei mântuiți?

Pe măsură ce se vor derula evenimentele finale, va deveni tot mai clar de partea cui suntem. Ce decizii poți și trebuie să iei acum ca să te găsești atunci în categoria oamenilor mântuiți?

Luni, 25 iunie – Daniel și a doua venire a lui Isus

Mulți iudei contemporani cu Domnul Isus se așteptau ca Mesia să-i alunge de la putere pe romani și Israel să devină cea mai puternică națiune de pe pământ. Însă prima venire a lui Mesia avea cu totul alt scop. Dumnezeu își dorea pentru copiii Săi credincioși cu totul altceva decât doar un trai mai bun în această lume păcătoasă și decăzută.

Capitolul 2 din cartea Daniel arată probabil mai bine ca oricare pasaj din Vechiul Testament că lumea nouă nu va apărea din cea veche, ci va fi creată de la zero și va fi radical diferită. Profeția amintită ne prezintă ridicarea și căderea a patru mari imperii mondiale - Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Aceste mari imperii, ilustrate în visul lui Nebucadnețar printr-o statuie, își încheie existența într-un mod dramatic, arătând astfel marea discrepanță dintre lumea aceasta și lumea viitoare, de după revenirea Domnului Isus Hristos.

3. Ce ne învață Daniel 2:34,35,44,45 despre soarta acestei lumi și despre natura lumii noi?

Versetele aceasta nu lasă loc la ambiguitate cu privire la ce se va întâmpla la a doua venire a lui Isus. În Luca 20:17,18, Isus Se identifică cu această piatră care spulberă tot ce a mai rămas din lumea noastră. Daniel 2:35 spune că, după ce s-au sfărâmat, aurul, argintul, lutul, fierul și arama „s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele”. Altfel spus, după revenirea lui Isus, va dispărea tot ce există în lumea aceasta veche. Iar piatra care a distrus lumea aceasta „s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul”. Și împărăția aceasta instaurată după revenirea lui Isus „nu va fi nimicită niciodată” și „va dăinui veșnic” (Daniel 2:44).

Nu există decât două posibilități pentru orice om care a trăit vreodată pe planeta aceasta. Fie va fi cu Isus pentru veșnicie, fie va dispărea definitiv împreună cu păcatul și amintirea lui. Și într-un caz, și în celălalt, destinul este etern.

Marți, 26 iunie – Viitorul pe termen lung

4. Care este marea noastră speranță și de ce? Tit 2:13

Un conferențiar și-a prezentat odată concepția despre originea universului spunând că, în urmă cu circa treisprezece miliarde de ani, „o masă minusculă cu o densitate infinit de mare a ieșit din nimic, apoi a explodat și, în urma acelei explozii, a venit la existență universul nostru”. Nu a explicat și cum a reușit să apară din nimic acea „masă minusculă cu o densitate infinit de mare”. Doar a presupus, prin credință, că așa s-a întâmplat.

Un poet spunea că în originea noastră se găsește destinul nostru. Atunci, potrivit teoriei de mai înainte, nu ne așteaptă un destin prea frumos, cel puțin nu pe termen lung. Universul apărut din această „masă minusculă cu o densitate infinit de mare” ar fi condamnat în final la dispariție, împreună cu tot ce se găsește în el, inclusiv cu omenirea.

Spre deosebire de această teorie, concepția biblică despre originea noastră este rațională și plină de speranță. Prin harul Dumnezeului Creator, viitorul nostru pe termen lung este foarte luminos. Viitorul ne rezervă multe bucurii și toate speranțele noastre se bazează pe făgăduința revenirii lui Isus.

5. Despre ce vorbește Pavel în 2 Timotei 4:6-8 și în ce își pune el speranța?

Pavel, deși conștient că urmează să fie executat, are asigurarea mântuirii și speranța venirii lui Hristos (vers. 8). Știe că-l așteaptă „cununa neprihănirii”. În ciuda circumstanțelor imediate, care erau cel puțin dezolante (era în temniță, în așteptarea execuției), el știa că perspectivele lui de viitor erau foarte bune. Și aceasta pentru că se uita la imaginea de ansamblu, nu doar la circumstanțele imediate.

Cum poți avea speranța pe care a avut-o Pavel, indiferent de circumstanțele în care te găsești? Cum ne putem deprinde să vedem imaginea de ansamblu și speranța pe care ea ne-o inspiră?

Miercuri, 27 iunie – Pe norii cerului

6. Ce ne spun textele următoare despre cum va fi revenirea lui Hristos? Matei 24:30; 1 Tesaloniceni 4:16; Matei 26:64; Apocalipsa 1:7; 2 Tesaloniceni 1:7-10

„Cerule pare să se deschidă și să se închidă. Slava tronului lui Dumnezeu parcă strălucește prin el. Munții se clatină ca o trestie bătută de vânt și stânci colțuroase sunt împrăștiate pretutindeni. Se aude un vuiet ca de furtună. Marea se dezlănțuie cu furie. Urletul uraganului pare o voce de demon aflat într-o misiune de

distrugere. Întreg pământul se ridică și se coboară ca valurile mării. Suprafața lui se crapă și pare că temeliiile îi cedează. Lanțuri de munți se scufundă. Insule populate dispar. Orașele portuare, care au devenit ca Sodoma din cauza depravării, sunt înghițite de apele furioase. «Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui.» (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 523)

Revenirea lui Isus va fi un eveniment de amploare care va pune capăt lumii pe care o știm. Toți oamenii vor fi martori. Tot ce a făcut Isus pentru noi la prima Sa venire va fi descoperit pe deplin la a doua Sa venire.

Ce efect ar trebui să aibă asupra vieții noastre realitatea revenirii Domnului Isus? Ce lucruri contează cu adevărat în viață, din perspectiva acestei realități?

Joi, 28 iunie – Viii și morții

Înainte să-l cheme afară din mormânt pe prietenul Său Lazăr, Isus a rostit următoarele cuvinte: „Eu sunt învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi” (Ioan 11:25). Și, în loc să le ceară celor prezenți să-L creadă pe cuvânt, l-a înviat pe Lazăr, care, fiind mort de patru zile, mirosea greu (vers. 39).

7. Ce se va întâmpla la a doua venire cu cei care au murit în Hristos? Romani 6:5; 1 Tesaloniceni 4:16; 1 Corinteni 15:42-44,53-55

Și cei care cred în Isus mor. Dar, potrivit cuvintelor Domnului, chiar dacă mor, vor trăi din nou. Aceasta înseamnă învierea morților. Acesta este motivul pentru care ne-am legat toate speranțele de a doua Sa venire.

Marea speranță a revenirii lui Hristos este că experiența învierii Sale din morți va fi și experiența urmașilor Săi credincioși din toate secolele. Învierea Sa este garanția învierii lor.

8. Ce se va întâmpla cu oamenii care vor fi în viață? Filipeni 3:21; 1 Tesaloniceni 4:17

Corpul celor credincioși care vor fi în viață atunci va fi transformat în mod supranatural în corp nedegradabil, de același fel cu corpul pe care îl vor primi cei înviați din morți. „Dreptii care sunt în viață vor fi transformați «într-o clipă, într-o clipeală din ochi». La glasul lui Dumnezeu, au primit un corp nou. Acum sunt făcuți nemuritori și, împreună cu sfinții înviați, sunt ridicați pentru a-L întâlni pe Domnul lor în atmosfera planetei Pământ.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 530)

Ce lucruri din lumea aceasta sunt extrem de importante pentru tine? Pentru care dintre ele ai fi dispus să renunți la viața veșnică?

Vineri, 29 iunie – Un gând de încheiere

A doua venire a Domnului Isus nu este epilogul, apendicele sau postfața istoriei triste a păcatului și a suferinței oamenilor în lumea aceasta căzută. Ea este marele apogeu, marea speranță a credinței creștine. Fără ea, ce s-ar întâmpla? Istoria omenirii ar continua neabătută, suferință după suferință, tragedie după tragedie și, în final, toți ar muri. Dacă n-ar exista speranța revenirii lui Isus, viața ar fi, în cuvintele lui William Shakespeare, „o poveste spusă de un idiot furios și gălăgios, dar care n-are nicio noimă”. Noi avem o speranță pentru că ne-o confirmă Cuvântul lui Dumnezeu în mod repetat. Noi avem o speranță pentru că Isus ne-a răscumpărat cu viața Sa (Marcu 10:45) și pentru că El vine să ia ce a răscumpărat. Stelele de pe cer nu ne spun nimic despre a doua venire. Păsările care ciripesc în pomi nu o vestesc. Stelele și păsările sunt bune în ele însele, dar nu ne transmit adevărul că, într-o zi, la revenirea lui Isus, „trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați” (1 Corinteni 15:52). Ele nu ne spun că într-o zi, când ne vom ridica privirea spre cer, îl vom „vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului” (Marcu 14:62). Noi știm lucrurile acestea, dar nu de la ele, ci din Cuvântul lui Dumnezeu și avem convingerea că el se va împlini!

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Corinteni 8-14

1. De unde știm că ceilalți apostoli și frații Domnului erau căsătoriți?

Studiu Biblic, Trim. II, 2018 – Pregătire pentru timpul sfârșitului

- Studii -

Studiul 13 – Revenirea Domnului nostru Isus Hristos

2. Ce obicei spune Pavel că nu aveau bisericile lui Dumnezeu?
3. Conform celor scrise de Pavel corintenilor, care era cauza bolii, a neputinței și a somnolenței din biserică?
4. În ce situație ar putea crede cei necredincioși că cei din biserică sunt nebuni?

Istoria mântuirii, capitolul 18

5. În ce condiții nu ar fi avut nevoie omul de ritualul circumciziei?

[*Salt la Cuprins*](#)

Școala de Sabat audio

<http://www.7adventist.com/studiu/>

&